

Giới thiệu Rừng Đom Đóm

Có thể nói, tác giả Girlne Ya là một trong những tác giả mang đến làn gió mới cho dòng truyện tình yêu hiện nay, điển hình như tác phẩm Rừng Đom Đóm. Mười năm trước, nghe tin cha bị tai nạn, giữa đêm tối, cô bé Xuân Quả một mình lên núi tìm cha.

Trong lúc tuyệt vọng nhất, truyện là Xuân Quả đã gặp cậu bé Thương Không Lắm và được cậu dẫn đường giữa khu rừng già rợn rờ ánh sáng của bầy đom đóm...

Mười năm sau, mặc dù đã trở thành nữ sinh trường trung học nhưng những kí ức về rừng đom đóm và người bạn ác ma ca ca đã trao tặng nhẵn cô, hoa dành dành trắng cùng lời ước hẹn tuổi thơ vẫn lung linh trong tâm hồn Xuân Quả.

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Hoa Dành Dành

Những chiếc lá xanh mướt

Những cánh hoa xoay tròn

Trắng muốt và thuần khiết, lấp lánh và lung linh

Sương sớm căng tròn nhẹ nhàng thấm đẫm cánh hoa cánh hoa tươi

Mùi hương hư ảo lan tỏa đến con tim

Hoa trắng sương trong

Nở rộ dưới đôi hàng mi cong

Nhìn ánh mặt trời ấm áp đang lướt qua tầm mắt

Xin nhờ gió mang theo lời chào của tôi

Những ngọt ngào say mê đó, cứ thế vút bay

Tôi âm thầm ngắm nhìn em

Đừng quên tôi nhé, hỡi người bạn thân yêu nhất

Cho dù em đã quên tôi đi nữa

Cho dù kể từ đây em mãi mãi không thể nhớ về tôi

Tôi vẫn sẽ nở rộ trên con đường em đi

Lặng lẽ nhớ nhung, âm thầm chúc phúc.

Girlne Ya

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Điều Kỳ Diệu_ Cuộc Gặp Gỡ Đầu Tiên_ Chuyện Cổ Tích Mơ Mộng Ngày Hè.

"Cháu yêu à, cháu không được đến khu rừng bí ẩn trên đỉnh núi Mậu Sơn nhé! Có một vị thần sinh sống trên đỉnh núi, nếu có người xâm phạm tới khu rừng đó, thần núi sẽ nổi giận đấy."

"Ngoại ơi ngoại, thần núi có phải là người xấu không?"

"Ha ha, thần núi không phải là người xấu." - Ngoại cười hiền, âu yếm xoa đầu Xuân Quả, những nếp nhăn hằn sâu trên khuôn mặt tựa như những gợn sóng dập dềnh trên mặt hồ. - "Thần núi luôn bảo vệ Mậu Sơn và thôn làng của chúng ta, để dân làng sống dưới chân núi Mậu Sơn được an cư lạc nghiệp."

Xuân Quả lơ mơ gật đầu, mắt chớp chớp, tò mò nhìn về phía ngọn núi xanh biếc thần bí bên ngoài khung cửa gỗ màu đỏ, nét cười tinh nghịch thoáng hiện lên trong đôi mắt đen láy trong vắt như pha lê.

Năm đó Xuân Quả mới lên sáu. Do cha cô bé đồng ý đi cùng người bạn thân là Hắc Minh Sơn, một kĩ sư quy hoạch nổi tiếng của thành phố Cảnh Minh, tới khảo sát địa hình núi Mậu Sơn, nên cô bé Xuân Quả ngày thường sống như chú chim sẻ vàng trong tòa nhà cao tầng của thành phố Cảnh Minh cũng theo cha mẹ đến nhà bà ngoại ở ngoại ô thành phố, chuẩn bị trải nghiệm cả mùa hè ở đây.

Mùa hè dường như luôn oi bức và dài lê thê, vằng vặc trời nóng rất như muốn thiêu đốt cả thời gian.

Vì bà ngoại đã cảnh báo, nên dù rất tò mò về khu rừng bí mật trên đỉnh núi Mậu Sơn, mỗi lần muốn cùng bạn bè trong thôn vào đó chơi trò thám hiểm, Xuân Quả luôn ngập ngừng lùi bước bởi sự u linh và không khí thần bí tỏa ra từ khu rừng, và cuối cùng chỉ dám đứng tần ngần ngoài bia rừng một lúc rồi bỏ đi.

Thế nhưng, vào một đêm nọ...

"Ba Xuân Quả và ông Hắc vẫn chưa về sao?"

"Ừ, ban nãy họ lên núi thăm dò địa hình mà giờ vẫn chưa về, mẹ Xuân Quả cùng vài người trong thôn lên núi tìm rồi, hi vọng không xảy ra có chuyện gì."

"Chúng ta đã cảnh báo họ rất nhiều lần là trong khu rừng đó có thần núi, mà sao ba con bé với ông Hắc cứ không chịu nghe nhỉ? Xuân Quả mới có sáu tuổi, lỡ như ba nó có chuyện gì bất trắc thì..."

"Ông đừng nói nữa, tôi đang buồn lắm đây... Còn chưa biết ngày mai phải giấu Xuân Quả bằng cách nào nữa. Con bé tinh lắm."

Nửa đêm giấc, Xuân Quả chỉ thấy còn lại một mình trong phòng. Lẽ ra ba mẹ phải đang nằm ngủ trên chiếc giường gỗ bên cạnh mới đúng, nhưng lúc này lại chẳng thấy bóng dáng họ đâu, còn ngoài cửa thì đang loáng thoáng vọng lại tiếng nói chuyện của ngoại với một người trong thôn.

Ba mất tích rồi sao? Có phải ba đã gặp nguy hiểm gì ở trên núi không?... Nghĩ tới ba thường ngày chăm lo cho mình từng li từng tí, sống mãi Xuân Quả chột cay cay, nước mắt cứ thế tuôn rơi. Đến khi nghe thấy tiếng người khách rời đi và bà ngoại đã về phòng, Xuân Quả nhảy bịch xuống khỏi giường, mặc áo khoác, xỏ giày và chạy ra ngoài một mình.

Bạn đang đọc truyện *Rừng Dom Đóm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 1.2

"Phù phù. Phù phù..."

Ngọn núi trong đêm là một mảng đen kịt, còn bầu trời dường như đã nhắm mắt đi ngủ, không có lấy một ngôi sao.

Xuân Quả xỏ đôi giày da còn chưa kịp thắt dây, trên người mặc chiếc áo khoác nút cài lộn xộn, hi hục men theo con đường nhỏ leo lên đỉnh núi.

Bốn bề tối đen như mực. Xuân Quả thấy vô cùng sợ hãi, nhưng cô giáo ở trường mẫu giáo đã nói, những đứa trẻ ngoan là phải dũng cảm.

"Xuân Quả là cô bé dũng cảm, nên nhất định phải tìm được ba."

Nghĩ tới lúc tìm thấy ba, nghĩ tới vẻ mặt vừa ngạc nhiên vừa vui mừng của ba, trong lòng Xuân Quả bỗng trào dâng một luồng dũng khí vô biên.

"Núi cao cũng không sợ! Đường xa cũng không sợ! Cho dù có gió bão hay tuyết rơi chẳng nữa..."

Xuân Quả cất tiếng hát để tăng thêm dũng khí, tiếp tục hướng về phía đỉnh núi. Cứ như thế, cũng không biết đi được bao lâu, nhưng cô bé đã bắt đầu thấm mệt.

Xung quanh vẫn là một màn đen dày đặc đến mức đưa tay ra không thể nhìn rõ năm ngón, từng tiếng chim ma quái vọng lại trong rừng, nghe như tiếng "ọc ọc" phát ra từ bụng của một con quái vật đang đói.

Xuân Quả thấy hoảng sợ, đang định bước nhanh hơn thì bỗng nhiên chân cô bé như vấp phải thứ gì, rồi ngã huych một tiếng.

"Ui da..." Xuân Quả bò dậy, một chiếc giày k biết đã rơi đi đâu mất. Một chân k giày, cô bé thờ hồn hèn, đứng nguyên tại chỗ, đảo dác nhìn quanh, và phát hiện ra mình đã hoàn toàn mất phương hướng.

Mình đang ở nơi nào?... Mình nhớ ba mẹ quá, mình sợ quá!

"Òa òa òa..." Xuân Quả k kìm lòng được, bèn bật khóc, nhưng vừa khóc được mấy tiếng thì cô bé lại vội vàng bịt chặt miệng.

Không đc, k được khóc to quá, ngoại bảo trên núi có sơn thần, lỡ như ông ta nghe thấy tiếng mình thì chắc chắn sẽ chạy tới bắt mình đi mất.

Nhớ đến hình ảnh mấy con quái vật nhe nanh giương vuốt vẫn thường nhìn thấy trong phim hoạt hình, Xuân Quả sợ đến mức toàn thân run rẩy, vội quay đầu đảo dác nhìn quanh. Cuối cùng cô bé chạy tới nép sau gốc cây bên cạnh, giương to mắt quan sát những mối nguy hiểm có thể xuất hiện quanh mình, hệt như một chú thỏ con đang sợ hãi.

Im lặng... Im lặng...

Rừng núi tĩnh mịch đến đáng sợ. Mấy phút sau, k thấy có con quái vật nào từ trong bóng tối lao ra tóm lấy Xuân Quả như cô bé đã lo sợ.

Chính vào lúc Xuân Quả thờ mạnh một hơi muốn trấn tĩnh lại thì có thứ gì đó đột nhiên thò tay ra vỗ lên vai cô bé từ phía sau.

"A a a..." Xuân Quả thét lên, hai chân mềm nhũn, ngồi bất động trên đất.

Là... Là quái vật sao?

Xuân Quả hốt hoảng nghĩ, nhưng vì quá sợ nên k cách nào tập trung đc ánh nhìn, k thể nhìn rõ cái bóng đang đứng sau lưng mình rốt cuộc là thứ gì.

"Cậu là ai? Cậu làm gì ở đây thế?" - Cái bóng cất lời và quỳ xuống trước mặt Xuân Quả.

Xuân Quả run rẩy nhìn cái bóng. Khi đôi mắt đã quen dần với bóng tối, cô bé mới nhận ra trước mặt là một cậu thiếu niên trạc tuổi mình.

"Tôi... Tôi là... Cậu... Cậu là ai?" Xuân Quả rụt người về phía sau để giữ khoảng cách với cậu thiếu niên một cách đầy cảnh giác.

"Ý? Cậu hiểu được những gì tôi nói à?" Cậu thiếu niên ngạc nhiên nhìn Xuân Quả, nhảy thêm một bước đến trước mặt cô bé như một chú ếch con. "Tôi tên là Thương Không Lắm. Cậu cứ gọi tôi là Lắm là được rồi. Cậu là con người à? Sao muộn thế này lại lên núi? Nguy hiểm lắm đấy."

"Tôi... Tôi đi tìm ba tôi... Nhưng tôi lạc đường mất rồi... Hu hu hu!" Nhắc đến nỗi đau trong lòng, Xuân Quả lại bắt đầu thút thít.

"Ủm"- Nhìn Xuân Quả khóc bù lu bù loa, cậu thiếu niên để lộ vẻ tò mò, k ngừng chớp mắt. Bỗng nhiên, dường như cậu ta nghĩ ra điều gì đó, nở một nụ cười rạng rỡ- "Đừng khóc nữa, tôi sẽ giúp cậu đi tìm ba!"

"Cậu?" Nhìn nụ cười trong sáng của cậu thiếu niên, Xuân Quả thôi k khóc nữa. Cô bé nhấp nháy đôi mắt một cách do dự. "Nhưng có thật là cậu có thể giúp tôi tìm thấy ba k?"

"Đương nhiên rồi! Tôi rất thông thuộc khu rừng này. Hi hi!" Cậu thiếu niên đắc ý lấy tay quệt mũi. "Nhưng cậu phải làm bạn với tôi, chơi cùng tôi!"

Xuân Quả suy nghĩ trong giây lát, cuối cùng gật đầu.

"Ủm... Nhưng tôi k thể ở lại quá lâu đc, nếu k ngoại sẽ mắng tôi."

"Được! Quá tuyệt! Ở trong rừng chán chết đi được, trước giờ tôi chưa từng chơi với trẻ con của thế giới loài người bao giờ."- Cậu thiếu niên chỉ mãi háo hức, dường như hoàn toàn chẳng để ý Xuân Quả nói những gì sau đó, cậu nắm lấy tay Xuân Quả và đứng dậy.- "Vậy chúng ta đi luôn bây giờ thôi!"

"Đi đâu? Đi tìm ba à?"

"Hôm nay muộn quá rồi, chúng ta đợi trời sáng đi tìm thì tốt hơn. Tối nay đến nhà tôi trước đi."

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 1.3

Xuân Quả không nhớ đêm hôm đó mình đã cùng cậu thiếu niên đi hết một quãng đường núi dài ra sao, bởi giữa đường cô bé đã ngủ thiếp đi vì mệt. Đến khi cô bé tỉnh lại thì đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Ừm... Sao lại nghe thấy tiếng nước chảy? Mà đây là mùi gì vậy? Thơm quá....

Xuân Quả từ từ mở mắt, ánh sáng chói lóa khiến mắt cô bé đau nhói. Trong lúc mơ màng, Xuân Quả không nhìn thấy trần nhà trắng tinh trong phòng ngủ như đã nghĩ, mà chỉ thấy một khoảng trời xanh thẫm như đá xaphia.

Í? Mình đang ở đâu thế này?...

"Anh Đào, cậu tỉnh rồi à?". Một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai Xuân Quả, rồi một bóng người xuất hiện trước mặt cô bé, tựa như một đám mây đen chắn hết những tia sáng chói lóa. Xuân Quả chớp chớp đôi mắt đang còn lơ mơ, và nhìn thấy một đóa hoa dành dành xinh xắn vẫn còn đọng những giọt sương mai trên cánh.

Anh Đào? Gọi mình sao? Mình từng nghe mẹ nói "Xuân Quả" nghĩa là đệ nhất quả- "Anh Đào"...

Xuân Quả ngồi dậy, đỡ lấy đóa hoa dành dành mà cậu thiếu niên đang quỳ bên cạnh với nụ cười rạng rỡ như vàng mặt trời vừa tặng cho mình, đặt lên mũi hít hà, bỗng chốc tâm trạng khá hơn hẳn. Rồi cô bé mở to mắt nhìn khắp bốn phía, và nhận ra lúc này mình đang trên một thảm cỏ được bao quanh bởi rất nhiều cây xanh. Bầu trời trải rộng ngút ngàn trên đỉnh đầu, ánh mặt trời rực rỡ phủ một tấm màng sáng lấp lánh màu vàng nhạt lên đồng cỏ được chia đôi bởi con suối nhỏ, những bông hoa dành dành nở rộ quanh suối đẹp như những nụ cười làm say đắm lòng người, tỏa hương thơm ngào ngạt thấm tận tâm can.

"Nơi này đẹp quá...Đây là đâu vậy?" Xuân Quả hỏi, k kìm nổi sự kinh ngạc.

"Đương nhiên là nhà của tôi rồi. Là nơi cao nhất trên núi Mậu Sơn đó." Thương Không Lắm trả lời một cách đắc ý, vừa lộn vạt áo vừa cười tươi rói nhìn Xuân Quả.

"Nơi cao nhất trên núi Mậu Sơn..." Xuân Quả lẩm bẩm lặp lại, lời cảnh báo của ngoại bỗng hiện lên trong đầu cô bé, khiến cô bé sợ đến mức hai má đột nhiên trắng bệch, "Sao cậu lại sống ở đây? Ngoại tôi nói nếu đi vào khu rừng trên đỉnh núi, thần núi sẽ nổi giận đấy."

"Thần núi?" Thương Không Lắm chớp chớp đôi mắt đen láy sáng như pha lê, rồi chợt phá lên một tràng cười lạnh lạnh, "Ha ha! Anh Đào ơi, cậu đừng sợ. Thần núi trước nay không nổi giận với tôi bao giờ."

"Ý? Có thật không? Lắm à, có phải cậu và thần núi là bạn tốt của nhau k?" Xuân Quả ngạc nhiên nhìn Thương Không Lắm, hỏi một cách bán tính bán nghi.

"Ừm... Cứ cho là thế đi. Tóm lại là cậu k cần phải lo lắng đâu, tôi sẽ bảo vệ cậu." Thương Không Lắm vừa cười vừa vuốt vuốt mái tóc rối như tổ chim của Xuân Quả, rồi xòe vạt áo ra trước mặt cô bé, một vốc quả dại đỏ mọng rơi xuống, lăn lông lốc trên thảm cỏ như những viên ngọc rubi.

"Oa, đẹp quá!" Vốn trong lòng còn nhiều hoài nghi, nhưng vừa nhìn thấy những trái cây dại xinh xắn, mắt Xuân Quả lập tức sáng long lanh, "Lắm à, cái này có ăn được k?"

"Đương nhiên là ăn được rồi. Đây là dâu rừng, tôi hái trong rừng đấy."

Nhìn những trái dâu rừng đỏ mọng lung linh, Xuân Quả bụng đói meo nuốt nước bọt, thả một trái vào miệng cắn nhẹ, một vị ngọt mát lập tức dâng đầy trong cổ họng.

"Oa! Chua chua ngọt ngọt, ngon quá!"

Xuân Quả vẫn chưa nói hết câu đã nuốt thêm mấy quả dâu nữa, thả tọt vào miệng rồi sung sướng nhai ngon lành.

"Oái! Anh Đào ơi! K được ăn nhiều quá đâu, sẽ đau bụng đấy. Lát nữa chúng ta còn phải đi chơi mà."

"Mặc kệ. Ờ..."

"Ha ha ha! Cậu ợ trông xấu quá!"

Cứ như thế, giữa những tiếng chí chóc ngây thơ trong sáng, Xuân Quả đã trải qua một khoảng thời gian vui vẻ khiến cô bé suốt đời k quên.

Bạn đang đọc truyện *Rừng Dom Đóm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chương 1.4

Sáng sớm, trên cây long não cao lớn trên đỉnh núi.

Xuân Quả ôm chặt lấy Thương Không Lắm, ngồi trên ngọn cây long não, run

run nhìn chiếc giày chỉ bé bằng hạt đậu xanh ở dưới gốc cây, rồi úp mặt vào

lưng Thương Không Lắm, da đầu cô bé đang lạnh toát.

"Lắm! Sao... sao chúng ta lại trèo lên cây cao thế này làm gì? Tôi sợ lắm!"

"Nhưng ở đây mới nhìn xa được, chưa biết chừng có thể nhìn thấy được ba của Anh Đào đấy."

"Nhưng tôi sợ độ cao..."

"Đừng sợ, bác Cây tốt bụng lắm, bác ấy sẽ bảo vệ chúng ta. Xuân Quả,

cậu nhìn xem, đằng kia có cầu vòng này."

Cầu vòng? Xuân Quả ngẩng đầu, lên nhìn về phía tay Thương Không Lắm đang chỉ...

"Oa... Đẹp thật! Giống y như một cây cầu đầy màu sắc ấy."

"Không đúng, rõ ràng là nó giống cánh hoa."

"Giống cánh hoa ở chỗ nào? Các cô ở trường mẫu giáo đều nói cầu vòng
giống cây cầu."

"Tôi nói giống cánh hoa là giống cánh hoa."

"Tôi bảo là giống cây cầu cơ mà."

Buổi sáng, trong bụi cỏ.

"Oa... thỏ mẹ đang cho thỏ con bú này..."

"Suyt, nói nhỏ thôi, nếu không sẽ làm thỏ mẹ sợ đấy."

Xuân Quả và Thương Không Lắm rón rén vạch đám cỏ khô, áp sát má vào nhau, sung sướng nhìn thỏ mẹ đang nằm trên đồng cỏ và cho thỏ con vừa mới ra đời bú sữa.

"Nhưng thỏ bố đâu rồi?"

"Ồ... Chuyện này..."

"Hu hu hu... Tôi nhớ ba, òa òa òa! Ba ơi!"

"Á! Anh Đào ơi! Đừng khóc nữa! Oái! Thỏ mẹ nổi giận rồi!"

Buổi trưa, bên vách núi.

Thương Không Lắm cõng Xuân Quả trên lưng, nhảy trên nhót trên từng phiến đá. Bây giờ đang là giữa trưa, từng giọt mồ hôi to như hạt đậu tương men theo hai má Thương Không Lắm, rơi xuống cánh tay đang ôm lấy cổ cậu bé của Xuân Quả.

"Lắm... Tôi xin lỗi, tại tôi chẳng được tích sự gì, bắt cậu cõng tôi đi đường xa thế này..." Xuân Quả vùi đầu vào lưng Thương Không Lắm mà nói, lòng đầy hổ thẹn.

Trong vô thức, dường như Xuân Quả đã quen với việc coi tấm lưng Thương Không Lắm là một nơi an toàn.

"Hi hi! Không sao đâu. Cậu k có giày, đi nhiều sưng cả chân lên rồi, tôi phải cõng cậu là đương nhiên. Hơn nữa tôi đã hứa với cậu là giúp cậu tìm ba, đây là lời hứa của một người đàn ông." Thương Không Lắm ngoái đầu nháy mắt với Xuân Quả, nụ cười tươi rói hết như những bông hoa dành dành nở rộ hai bên đường.

"Lắm à, cậu giống kị sĩ của công chúa thiệt đấy. Tôi cảm thấy mình bây giờ giống như công chúa vậy." Xuân Quả thích thú ôm chặt lấy cổ Thương Không Lắm, mỉm cười ngọt ngào và nói.

“Kị sĩ? Kị sĩ là gì?”

“Kị sĩ... Kị sĩ là người bị công chúa cười lên ấy.”

“Thế tôi chẳng muốn làm kị sĩ đâu. Chán chết đi được.”

Hoàng hôn, trong lùm cây

“Oái, con sâu bướm. tôi ghét nhất là sâu bướm. Lầm! Mau vứt nó đi!” một con sâu nhỏ màu nâu xám không biết từ đâu rơi xuống cánh tay Thương Không Lầm. Xuân Quả giật mình sợ hãi đến nỗi nhảy tót sang một bên, khua tay múa chân la hét âm ỉ.

“Không được đâu, không được đối xử với nó như thế, cuộc sống của sâu bướm gian khổ lắm.” Thương Không Lầm vừa nói vừa đặt con sâu bướm trở lại thân cây bên cạnh, rồi quay đầu lại nhìn Xuân Quả rất nghiêm túc.

“Nhưng nó xấu xí lắm! Mà nó còn ăn lá cây nữa. Cô giáo nói sâu bướm là loài sâu có hại.” Xuân Quả giận đỏ mặt cãi lại.

“Ăn lá cây thì là loài sâu có hại à? Chẳng phải con người cũng ăn rau củ đấy sao?”

“Ý? Nhưng mà...”

“Hừ... Thật bó tay. Cậu đi theo tôi.”

Thương Không Lầm nhìn Xuân Quả thờ dãi, rồi nắm lấy tay cô bé dắt đi theo.

Đi xuyên qua rừng cây rậm rạp, trước mặt họ xuất hiện một đồng cỏ tranh cao tới đầu gối, phía trên điểm xuyết những bông hoa dại nhỏ đủ màu sắc. Một dòng nước quanh co chảy qua, vẽ nên đường viền uốn lượn màu lam cho đồng cỏ. Cây cối xung quanh tựa như một hàng rào thiên nhiên, bảo vệ lấy phiến ngọc hình tròn này.

Gió nhẹ nhàng lùa tới, thổi lay những hạt giống mềm mại trên đồng cỏ, làm cho những bông hoa dại cũng đu đưa theo. Dưới sự phản chiếu của sóng nước lấp lánh, thế giới này tựa như trong một câu truyện cổ tích.

“Oa, đẹp thật! Trên đồng cỏ nhiều hoa đẹp quá!” Xuân Quả giương đôi mắt to như k dám tin, cô bé vui đến mức cảm giác như trái tim sắp bắn khỏi lồng ngực.

Cảnh tượng thế này Xuân Quả mới chỉ thấy trong tranh, không ngờ trên đời lại thực sự tồn tại một đồng cỏ đẹp đến vậy.

“Còn có thứ đẹp hơn nữa kia.” Thương Không Lầm qua đầu lại cười với Xuân Quả một cách bí hiểm, khiến tim cô bé đập thình thịch.

“Một... Hai... Ba...”

Thương Không Lầm đếm đến ba thì nắm tay Xuân Quả chạy như bay qua đồng cỏ.

Xuân Quả chạy theo sau Thương Không Lầm đầy kinh ngạc. Lúc họ băng qua đồng cỏ, có mấy “đóa hoa dại” bị kinh động nên dang cánh tung bay khắp không trung, nhay múa xung quanh Xuân Quả và Thương Không Lầm. Hóa ra những “bông hoa dại” đó chính là bướm bướm.

“Ồi đẹp quá đi mất!” Xuân Quả đứng chính giữa đồng cỏ, mở to đôi mắt như k dám tin vào mắt mình. Nhìn những chú bướm đầy màu sắc bay lượn trên đồng cỏ, cô bé sung sướng tới mức k thốt nên lời.

“Hi hi, đẹp nhỉ!” Thương Không Lầm đứng cười vui vẻ bên cạnh Xuân Quả “Xuân Quả à, sâu bướm phải ăn lá cây thì mới hóa thành bướm bướm được, sau đó bướm bướm lại giúp hoa thụ phấn, thế thì cây cối mới nhân giống được. Thiên nhiên là sự luân hồi như thế đấy, k ngừng sinh sôi nảy nở.. Hơn nữa sâu bướm muốn hóa thành bướm phải cần một thời gian rất dài, nhưng sau khi hóa thành bướm rồi lại chỉ có thể sống được một mùa thôi, sau đó là chết...”

“Ý! Sâu bướm đáng thương thật...”

“Nó luôn sống rất nỗ lực để được hóa thành bướm bướm xinh đẹp, tuy nó k đẹp, nhưng sinh mệnh là bình đẳng, chúng ta phải tôn trọng tất cả sinh linh, Xuân Quả ạ.”

“Lầm nói đúng... Tôi... Tôi sẽ cố gắng k ghét sâu bướm nữa.” Xuân Quả giờ nắm tay thế, cô bé nhìn Thương Không Lầm một cách hết sức nghiêm túc.

“Ồi... Hình như cậu vẫn chưa hiểu...” Thương Không Lầm thờ dãi bất lực, nhưng gương mặt cậu nhanh chóng nở lại nụ cười. “Nhưng thôi, Anh Đào là một đứa trẻ lương thiện, sau này nhất định cậu sẽ hiểu những điều tôi nói. Bây giờ chúng ta cùng khiêu vũ với các chị bướm đi.”

Dứt lời, Thương Không Lầm nắm lấy tay Xuân Quả rồi bắt đầu cùng nhau xoay mình trên đồng cỏ.

“Ha ha ha! Ha ha ha! Tôi thấy mình như đang bay ấy! Lầm ơi! Đây là vũ hội tuyệt nhất thế gian.”

Chương 6: Chương 1.5

Vốn dĩ Xuân Quả định là chỉ ở lại trên núi một lát rồi sẽ về nhà, nhưng chỉ trong nháy mắt đã hơn một tuần trôi qua.

Trong những ngày đó, ngày nào Xuân Quả cũng ở cùng Thương Không Lắm.

Sáng sớm thức dậy, cô bé luôn nhận được một đóa hoa dành dành của Thương Không Lắm tặng, sau đó, Thương Không Lắm dắt tay cô bé, đưa em đi khắp nơi trong rừng để tìm ba. Đến tối, họ lại trở về bên khe suối, dưới bầu trời đầy sao, cùng nhau nghe tiếng suối chảy róc rách, đếm những con đom đóm đang bay lượn trên đồng cỏ, và từ từ chìm vào giấc mộng.

Trời lại tối, Xuân Quả và Thương Không Lắm lại nằm xuống thăm cỏ bên khe suối, đom đóm bay lượn xung quanh họ tựa như những tinh linh sáng lấp lờ.

“Lắm à, những con đom đóm này đẹp quá... Cứ như đèn nhấp nháy trên cây thông Noel vậy” Xuân Quả mãi mê ngắm những con đom đóm và khẽ lẩm bẩm.

“Tôi đặt tên cho khu rừng này là ‘Rừng đom đóm’ đấy! Hay không?” Thương Không Lắm thích chí gác hai chân lên nhau, một chân vẫn không ngừng đung đưa.

“Có một câu chuyện cổ tích kể rằng, đom đóm sẽ mang lại hạnh phúc cho chúng ta, nếu có chúng ở cạnh, nghĩa là hạnh phúc đang đến gần đấy.”

“Thế thì đom đóm chính là ánh sáng hạnh phúc của Rừng đom đóm rồi còn gì?”

“Ánh sáng hạnh phúc? Ha ha ha! Hay quá! Nhưng mà... Lắm này, trước giờ cậu toàn sống một mình ở đây à? Ba mẹ cậu đâu?”

Hình như Xuân Quả đã hỏi đúng câu hỏi không nên hỏi nhất, vì trong mấy ngày ở cùng với Thương Không Lắm, lần đầu tiên cô bé nhìn thấy cậu để lộ vẻ mặt cô đơn lạnh lẽo tựa như băng tuyết sắp tan chảy.

“Tôi không có ba mẹ.” Thương Không Lắm nhìn lên bầu trời đêm, tiếng trả lời vang lên trống rỗng.

“Sao Lắm lại không có ba mẹ được chứ?” Xuân Quả cong môi lên cười, “Ba mới với tôi là, trẻ con chúng mình đều do ba và mẹ cùng nhau ươm trồng ở vườn hoa ra đấy. Chúng ta là hoa trái được kết từ tình yêu của của ba mẹ.”

“Ba cậu nói thế à?” Trên trán Thương Không Lắm rớt xuống một giọt mồ hôi, rồi ánh mắt của cậu bỗng trở nên u buồn, “Ba mẹ đã mất từ khi tôi còn rất nhỏ, vì bảo vệ tôi mà họ đã bị loài người giết hại rồi...”

Giết hại? Nghĩa là... ba mẹ của Lắm đều đã chết rồi sao?

Nhìn ánh mắt đau buồn của Thương Không Lắm, Xuân Quả cảm thấy tim mình đau như bị dao cắt.

“Tuy ba mẹ của tôi bị con người giết hại, nhưng tôi luôn nghĩ rằng, có lẽ nếu tôi trở thành bạn của loài người, thì tôi và bạn bè mình sẽ không gặp phải những chuyện như thế nữa...”

“Lắm à, cậu toàn nói là con người... Lẽ nào cậu không phải là con người sao?”

“Chuyện đó có quan trọng với Xuân Quả không?” Không biết tại sao nét mặt của Thương Không Lắm có vẻ như đang bị tổn thương.

Xuân Quả vội vã lắc đầu nguầy nguậy, cô bé mở to đôi mắt để thể hiện sự chân thành tuyệt đối của mình: “Đối với tôi, cho dù Lắm có là gì đi nữa, thì vẫn là người bạn quan trọng nhất của Xuân Quả.”

“Hi hi! Tôi cũng thích Xuân Quả nhất!” Nghe thấy Xuân Quả nói vậy, Thương Không Lắm vui vẻ cười tươi. Xuân Quả dường như ngửi thấy hương thơm nhẹ nhàng của hoa dành dành phảng phất đâu đây.

“Thật sự tôi chỉ muốn được mãi mãi sống cùng với Xuân Quả trong Rừng đom đóm.”

Sống mãi ở đây sao?

Nghĩ đến đây, tâm trạng đang vui vẻ của Xuân Quả đột nhiên trùng xuống.

Kể ra cũng đã ở trong núi mấy ngày rồi, kết quả là đến tận bây giờ vẫn chưa tìm được ba... Không biết mẹ đã về chưa, mẹ và ngoại không thấy mình

đâu chắc là lo lắng lắm...

Nghĩ tới bộ dạng lo lắng của ba mẹ và bà ngoại, sống mũi Xuân Quà cay cay, những giọt nước mắt to tròn lại tuôn rơi từ khóe mắt.

“Anh Đào, câu sao thế?” Thương Không Lắm ngạc nhiên xoay người sang nhìn Xuân Quà.

“Òa òa òa! Òa òa òa! Lắm! Tôi.. tôi nhớ nhà! Nhớ ba và mẹ! Òa òa òa!” Xuân Quà vừa dụi mắt vừa khóc òa lên.

“Vây à?” Thương Không Lắm thấy hơi hụt hẫng, cậu nhìn Xuân Quà với ánh mắt buồn bã, “Xin lỗi, tôi đã không tìm được ba giúp cậu.”

“Không...tôi không trách Lắm. Ngày nào Lắm cũng giúp Xuân Quà đi tìm ba, lại còn dẫn tôi đi chơi trong rừng nữa. Tôi thích Lắm nhất!” Xuân Quà khịt mũi, lấy cánh tay quệt nước mắt đang tèm lem trên mặt rồi quả quyết nói: “Nhưng Lắm ơi, tôi muốn về nhà, tôi nhớ ba mẹ!”

“Ừm... Vậy tôi đưa cậu về nhà nhé...”

“Thật sao?” Xuân Quà mừng rỡ nhìn Thương Không Lắm.

Thương Không Lắm mím chặt môi, khẽ gật đầu.

“Ừm... Nhưng liệu cậu có quên tôi không?”

“Không đâu! Tôi sẽ không bao giờ quên cậu! Chúng ta là bạn tốt cả cuộc đời!”

“Ừm... Thế thì tốt rồi...”

Nhìn nụ cười như bông hoa vừa bị mưa dập gió vùi trên gương mặt Thương Không Lắm, Xuân Quà thấy xót xa trong lòng. Bỗng nhiên, Xuân Quà dường như nhớ ra điều gì đó, đôi mắt chợt sáng lên.

“Đúng rồi, Lắm à, hay là chúng mình ‘kết hôn’ đi!”

“Kết hôn? Kết hôn là gì?”

“Ừm... Kết hôn là hai người sẽ mãi mãi ở bên nhau. Lần trước chị hàng xóm nhà tôi kết hôn, mẹ bảo tôi là hai người đã kết hôn thì dù có bị chia cắt bao xa rồi cũng sẽ được trở về bên nhau.”

“Thật không? Thế thì chúng ta ‘kết hôn’ mau lên. Như thế chúng ta có thể mãi mãi ở bên nhau.” Nghe xong những lời Xuân Quà nói, Thương Không Lắm vui đến mức hai mắt sáng long lanh như sao Bắc Cực trên trời.

“Ừm!” Xuân Quà sung sướng gật đầu, mở to đôi mắt nhìn Thương Không Lắm.

“.....” Im lặng.

“.....” Im lặng.

“Hi hi!”

Xuân Quà và Thương Không Lắm im lặng nhìn nhau mất mấy giây, rồi không hẹn trước mà hể mỗi cười cùng lúc, nhìn nhau tươi rói. Niềm vui trong sáng tựa như những bông hoa dành dành đầu hạ đang xoay tròn quanh Xuân Quà và Thương Không Lắm.

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 1.6

“Chúng ta kết hôn thôi! Chúng ta kết hôn thôi!”

Ngày hôm sau, Thương Không Lắm cõng Xuân Quà vừa la hét vừa chạy như bay trong rừng, sung sức như những chú hươu con vui vẻ.

Những ngày Xuân Quà ở bên Thương Không Lắm, cậu bé thường cõng Xuân Quà chạy khắp khu rừng như vậy. Xuân Quà đã quen với tốc độ nhanh như bay đó. Những lúc ấy cô cảm thấy mình như chú chim nhỏ đang tung cánh bay trên bầu trời rộng lớn.

Hai tay Xuân Quà nắm đầy lá khô nhặt trên đồng cỏ, rồi cô bé học theo điệu bộ từng xem trên tivi, không ngừng tung lá ra xung quanh, giả bộ coi đó là “thiệp báo hi” phát đi mời bạn bè của Thương Không Lắm.

Đến tối, Xuân Quà đội lên đầu vòng hoa xinh đẹp mà Thương Không Lắm đã kết cho, trong tay nắm chặt đóa hoa dành dành trắng muốt, và cùng Thương Không Lắm đứng dưới gốc cây long não bên con suối nhỏ.

Không biết từ lúc nào, những lùm cây xung quanh Xuân Quà bắt đầu phát ra những tiếng xào xạc không dứt.

“Lắm, tôi cứ luôn cảm thấy là hình như trong rừng có thứ gì...” Xuân Quà sợ hãi chón vào sau lưng Thương Không Lắm, quay đầu đảo mắt nhìn quanh.

“Đừng sợ!” Thương Không Lắm quay đầu lại, mỉm cười trấn an Xuân Quà, nụ cười đẹp như những bông hoa dành dành trong tay cô bé. “Là các bạn của tôi tới đây. Họ tới tham dự đám cưới của tụi mình mà.”

“Bạn?” Xuân Quà mơ hồ chớp chớp đôi mi, nhìn chăm chăm về phía rừng sâu, rồi phát hiện ra rất nhiều loài vật trong rừng đã đến từ lúc nào.

Thỏ này, sóc này, nhím này,... còn có cả ong và bướm bay thành đàn...

“Họ... họ đều là bạn tốt của Lắm à? Tuyệt quá đi!” Xuân Quà quay đầu nhìn Thương Không Lắm một cách hào hứng với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

“Tèn tèn tèn tèn! Tèn tèn tèn tèn...”

Dưới sự chiếu rọi của ánh trăng sáng trong dịu dàng, trong sự bao bọc của những chú đom đóm hư ảo như giấc mơ, Xuân Quà và Thương Không Lắm đứng dưới gốc cây long não trên đỉnh núi, và cùng nhau trao lời thề nguyện hòa theo tiếng suối róc rách reo ca.

“Kể từ nay, Xuân Quà mãi mãi là bạn của Lắm, cho dù sau này có đi tới đâu cũng không quên Lắm. Cây long não Tiểu Nặc làm chứng cho chúng tôi nhé!”

“Tiểu Nặc?”

“Đừng thế! Chẳng phải chúng ta hứa với nhau ở dưới cây long não này sao? Tiểu Nặc có nghĩa là lời hứa mà. Vì thế nó có tên là Tiểu Nặc.”

“He he he. Được thôi.” Thương Không Lắm vừa cười vừa gật đầu “Tôi là Thương Không Lắm, tôi mãi mãi là bạn tốt của Anh Đào, xin Tiểu Nặc hãy là chứng cho tôi.”

“À đúng rồi, Lắm, sao cậu lại gọi tôi là Anh Đào?” Xuân Quà tò mò hỏi.

“Bởi vì lúc tôi nhìn thấy cậu thì trên quần áo cậu toàn là hình cây anh đào, còn đôi mắt thì khóc nhiều quá đến nỗi trông cứ như quả anh đào chín mọng.”

Đúng là một sự đã kích. Một sự đã kích trầm trọng.

Nghe những lời của Thương Không Lắm, Xuân Quà lập tức rơi vào bóng tối vô tận.

“Thì ra là vậy... Thế mà tôi cứ tưởng là cậu thấy tôi đáng yêu chứ.”

“Ha ha ha! Có người tự khen mình dễ thương sao?”

“Lắm! Cậu đáng ghét thật! Tôi không chơi với cậu nữa.”

“Í! Sao thế được? Tôi đã làm nhẵn xong rồi mà.” Thương Không Lắm vừa nói vừa hô “biến” ra một chiếc nhẫn có được kết rất tỉ mỉ, phía trên chiếc nhẫn còn đính một đóa hoa nhỏ li ti màu tím.

“Oa! Đẹp quá!” Vừa nhìn thấy chiếc nhẫn Xuân Quà đã thốt lên đầy thích thú.

“Thật không?” Thương Không Lắm gãi gãi đầu, có vẻ không tự tin lắm. “Lần trước sau khi nghe cậu mô tả hình dạng chiếc nhẫn, tôi bèn làm một cái theo cảm giác của mình. Cậu có thích không?”

“Ừm! Ừm! Tôi thích lắm!” Xuân Quà hớn hờ gật đầu lia lịa.

“Thế còn của tôi đâu?” Thương Không Lắm tiến lại gần và nhìn Xuân Quà với vẻ tràn ngập mong đợi.

Xuân Quà ngớ người, vội vàng giấu nhem “thứ” đen sì giấu trong lòng bàn tay ra đằng sau.

So với chiếc nhẫn mà Thương Không Lắm làm thì chiếc nhẫn này của Xuân Quà chẳng khác gì tổ chim, thực sự quá mất mặt.

“A, cái đó... Khi kết hôn... cô dâu chú rể phải đợi mười năm sau mới trao nhẫn cho nhau. Đây... Đây là quy định!”

“Gi cơ? Có quy định như thế à? Tiếc nhỉ? Tôi mong chờ chiếc nhẫn mà Anh Đào tặng cho tôi lắm!” Nghe thấy những lời của Xuân Quà, Thương Không Lắm thất vọng tràn trề.

“A ha ha ha... Cứ... cứ thế đi! Tóm lại, hôn lễ hôm nay đến đây là kết thúc. Mười năm nữa chúng ta lại tiếp tục. Ha ha ha!”

“Xì! Lại phải đợi lâu như thế...” Thương Không Lắm bĩu môi thất vọng, đôi mắt long lanh nhìn Xuân Quà, rồi đột nhiên cậu tiến sát lại gần cô bé.

Moah!

Xuân Quà vẫn chưa kịp định thần, chỉ cảm nhận được một thứ gì đó ấm áp và mềm mại vừa nhẹ nhàng chạm vào má mình

“Oái! Cậu, cậu làm gì thế?” Xuân Quà lấy tay che bên má vừa bị Thương Không Lắm thom lên, kinh ngạc hét to, gò má nóng bừng như hòn sắt bị nung đỏ.

“Hi hi! Tôi đã hỏi rồi, đây là việc chúng ta phải làm trong nghi thức cử hành hôn lễ đó.” Thương Không Lắm hé miệng cười tinh nghịch với Xuân Quà, giọng nói dần trở nên dịu dàng như làn gió, đồng thời cũng mang chút gì đó như khẩn cầu.

“Anh Đào, cậu biết không? Hoa dành dành tượng trưng cho lời hứa và hạnh phúc vĩnh hằng, cho dù sau này cậu có đi tới nơi xa xôi chừng nào đi nữa, hằng năm mỗi khi hoa dành dành nở, tôi vẫn sẽ đợi cậu ở gốc cây long não này, cậu nhất định phải tới gặp tôi nhé!”

Xuân Quà gật đầu trịnh trọng rồi giơ ngón tay út ra trước mặt Thương Không Lắm.

“Ừm! Tôi nhất định sẽ tới gặp cậu. Lắm, chúng ta ngoéo tay đi!”

“Được, ngoéo tay nào!”

“Ha ha ha!”

Cứ như thế, đám cưới đặc biệt của Xuân Quà và Thương Không Lắm đã kết thúc trong tiếng cười giòn tan của cả hai.

Về sau, Xuân Quà giữ đúng lời hứa, mỗi năm vào đầu hạ, khi hoa dành dành nở, cô bé đều đến nhà ngoại từ rất sớm, rồi chạy như bay lên khu rừng đom đóm trên đỉnh núi Mậu Sơn.

Thế nhưng, Thương Không Lắm, kể từ sau lần chia tay đó, chưa từng xuất hiện trở lại...

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hoang Mang_ Lời Hứa_ Cuộc Hội Ngộ Bất Ngờ

Mười năm sau.

Đầu hạ, con gió buổi sớm thổi ngang qua không trung như một cái ngấp của bầu trời, và bay tới một thành phố phồn hoa dưới ánh nắng ấm áp.

Nơi đây vẫn là thôn Mậu Sơn, nhưng đã không là thôn Mậu Sơn của mười năm về trước.

Do kế hoạch phát triển của thành phố Cảnh Minh, nơi này đã biến thành khu vực khai thác của thành phố. Những con đường, những cây cầu uốn lượn nối tiếp nhau và những tòa nhà cao tầng khiến người ta hoa mắt đã cùng nhau tạo nên một mạng lưới hoa lệ khổng lồ, biến cả khu vực thành một khoảng không gian với ánh sáng chằng chịt, khiến những người đến đây khó lòng tưởng tượng được rằng đó chính là thôn Mậu Sơn yên tĩnh mười năm trước.

Còn ngọn núi Mậu Sơn xanh biếc và huyền bí được người dân trong làng phong làm thần thánh, giờ đã trở thành một khu dân cư. Cây cối trên núi đều biến mất, thay vào đó là nhà của san sát, các nhà máy nhà khói cuộn tròn... Chỉ có trên đỉnh núi còn sót lại một mảng nhỏ xanh biếc, khẽ than thở cùng ngọn gió trong không trung ô nhiễm.

Lúc này mới là bảy giờ sáng, ngọn núi Mậu Sơn vẫn đang chậm chạp vươn vai trong nắng sớm, nhưng ngôi trường đom đóm nằm gần đỉnh núi đã nhộn nhịp như nước đang sôi ùng ục.

Đang là giờ cao điểm tới trường của học sinh, nhưng mọi người không ai về lớp ngồi tự học như thường lệ, mà cứ nườm nượp cấp cấp đứng vây trước bảng tin ở cổng trường, thì thảo luận với nhau chuyện gì đó.

Tại tiêu điểm tụ hội ánh nhìn của họ, một nữ sinh mặc đồng phục màu xanh lam đậm của trường Trung học Đom Đóm đang đứng ngay ngắn. Trước mặt cô bé bày hai chiếc bàn học màu nâu sẫm, trên mặt một trong hai chiếc bàn đặt một tờ giấy trắng to đùng, một đóa hoa dành dành trắng muốt lộng lẫy nằm bên cạnh, mỗi khi có gió thoảng qua lại tỏa hương thơm ngào ngạt. Trên chiếc bàn còn lại là một chậu hoa có cắm một cành cây nhỏ, và một cái kén đen sì dường như có sự sống bên trong đang đung đưa nhẹ nhàng trên cành cây.

"Ê, đây chẳng phải là Xuân Quà lớp 258 của khối 10 sao? Sáng sớm mà cậu ấy đã đứng đây làm gì thế?"

"Cậu không nhìn thấy tấm dải băng rôn màu đỏ treo trên bảng tin phía sau cậu ấy à? Phản đối xây dựng sân vận động mới- Liên danh thỉnh cầu cứu lấy Rừng đom đóm."

"Tớ thấy trên báo hôm kia có đăng tin, tác phẩm cuối cùng mà kiến trúc sư Hắc Minh Sơn để lại đã được công bố, đó là thiết kế khu rừng trên đỉnh núi thành một sân vận động cực lớn. Đại khái chắc ý Xuân Quả muốn kêu gọi mọi người cùng phản đối kế hoạch xây dựng sân vận động."

"Có điều tớ thấy Xuân Quả quan tâm đến khu rừng đó hơi quá. Tớ với cậu ấy cùng học từ trường cấp hai Đom Đóm lên đến trung học. Từ thời cấp hai cậu ấy đã suốt ngày kêu gào mọi người bảo vệ khu rừng đó, không được vứt rác bừa bãi, cậu ấy còn lăm chuyện hơn cả bác Vương lao công trường tớ ỹ."

Nghe thấy tiếng xì xào bàn tán của các bạn xung quanh, Xuân Quả mím môi hít một hơi, tự trấn an tâm trạng đang rối như tơ vò. Rồi cô bé ngẩng mặt lên nhìn đám bạn học đang vây trước mặt mình với ánh mắt kiên định.

"Các cậu ơi, trước khi mình đưa ra lời thỉnh cầu với các cậu, mình muốn để cho tất cả mọi người cùng chiêm ngưỡng một phép màu của thiên nhiên." Xuân Quả vừa nói vừa nâng chậu hoa đặt trên bàn học trước mặt.

"Oa, trên cành cây có một con nhộng này. Nhìn giống cái kén tằm đen sì ấy nhỉ. Là bướm bướm à?"

"Trông kinh thể! Mình sờ hết cả gai ốc lên rồi đây này!"

"Nhưng mà con nhộng đó thì có liên quan gì tới việc phản đối xây dựng sân vận động?"

Đám học sinh lại nhón nháo bàn luận. Xuân Quả liền đưa một ngón trỏ đặt lên môi, ra hiệu cho mọi người im lặng, rồi cúi đầu xuống, chăm chú nhìn con nhộng đang nhẹ nhàng run lên, và giống như cha mẹ đang chờ đợi sự ra đời của đứa con, trái tim trong lồng ngực cô bé bắt đầu nhanh dần nhịp đập.

Con nhộng này càng rung rinh mạnh hơn trên cành cây, mọi người cũng bắt đầu trật tự, ai nấy lần lượt mở to mắt chờ đợi khoảnh khắc biến hóa sắp diễn ra của kén nhộng.

"Oa! Nứt ra rồi! Nứt ra rồi!"

"Suyt! Đừng làm ồn!"

Trong tiếng thốt kinh ngạc đã được "vận nhỏ volume" của đám học sinh, cái kén xấu xí nhẹ nhàng tách ra một kẽ nứt. Xuân Quả hít một hơi thật sâu, nắm chặt bàn tay, hồi hộp dõi theo hai chiếc râu cong cong đang thận trọng thò ra từ trong kén, rồi tiếp đó là hai con mắt đen nhỏ xíu, cuối cùng là cái thân ướt nhẹp...

Bụp.

Cứ như là có phép thuật, không lâu sau, cái thứ nhỏ bé màu đen xám chui ra từ trong kén nhẹ nhàng dang đôi cánh và bắt đầu dúc hết sức lực để vỗ.

Một lúc nữa, một lúc nữa, lại thêm một lúc nữa...

Mỗi lần nó đập cánh lại mạnh hơn lần trước, và theo từng nhịp đập, đôi cánh đầy vẩy âm đạm nhạt nhòa trước đó dần phát ra ánh sáng vô cùng đẹp đẽ.

"Oa, đẹp quá đi!"

"Lúc trước nó xấu xí là vậy, thế mà trông phút chốc lại biến thành con bướm xinh đẹp, đúng là phép màu thật. Cảm động quá!"

Nhìn thấy chú bướm xinh đẹp trên cái kén đen, các bạn đứng xem đều thốt lên kinh ngạc.

Xuân Quả thở phào một cái như trút được gánh nặng, nắm tay đang nắm chặt và vẻ mặt căng thẳng đã bắt đầu giãn ra.

"Thưa các bạn, chúng ta vừa được xem quá trình hóa bướm của loài bướm phấn. Mình nhặt được con sâu bướm này ở bên cạnh sân thể dục của trường. Lúc phát hiện ra nó, trên kén đã bị thủng một lỗ to, con bướm bên trong đang thoi thóp, mình phải mất đúng nửa tháng chăm sóc nó, nó mới có thể hóa bướm an toàn như hôm nay."

"Có lẽ sẽ có bạn cho rằng hành động của mình thật kì quặc, và không hiểu chuyện xem nhộng hóa thành bướm rốt cuộc liên quan gì tới câu khẩu hiệu "Phản đối xây dựng sân vận động mới- Liên danh thỉnh cầu cứu lấy Rừng đom đóm" trên dải băng rôn phía sau lưng mình đây. Điều mình muốn nói với mọi người là, một mặt chúng ta đang thương lắm vẻ đẹp của chú bướm, mặt khác lại thờ ơ với hệ sinh thái tự nhiên, không ngừng chặt phá rừng, khiến những sinh linh bé nhỏ xinh đẹp này mất đi nơi náu thân."

"Xin mời mọi người cùng xem, đây là hình ảnh núi Mậu Sơn mười năm về trước." Xuân Quả vừa nói vừa nhắc lên một bức ảnh đen trắng đã được chuẩn bị sẵn trên mặt bàn, rồi đưa ra trước mắt các bạn. "Tuy đây là bức ảnh đen trắng, nhưng mình tin mọi người vẫn có thể nhìn thấy rõ núi Mậu Sơn trước đây đẹp như thế nào. Vậy mà mọi người thử nhìn núi Mậu Sơn bây giờ xem. Khắp nơi trên núi đều xây dựng nhà máy, khu căn hộ,... chỉ còn sót lại một khu rừng nhỏ bé trên đỉnh núi."

"Nếu như hủy hoại mất khu rừng cuối cùng đó chỉ vì trường trung học Đom Đóm muốn xây sân vận động mới, thì chú bướm xinh này, và cả những sinh linh đang cư ngụ trên ngọn núi này đều sẽ biến mất khỏi ngôi nhà của chúng."

“Sinh mệnh là bình đẳng. Thế nên chúng ta phải kiên quyết phản đối nhà trường xây sân vận động mới. Kiên quyết việc tàn phá núi Mậu Sơn. Xin mọi người hãy viết tên của mình lên tờ giấy trắng này. Để chúng ta cùng liên danh xin nhà trường hủy bỏ kế hoạch xây dựng sân vận động trên đỉnh núi Mậu Sơn. Hãy cùng nhau cứu lấy “Rừng đom đóm”-khu rừng cuối cùng còn sót lại!”

Bộp bộp bộp!

Xuân Quả kết thúc màn diễn thuyết kêu gọi đầy xúc động của mình xong, đám đông vây quanh lập tức nổi lên một tràng vỗ tay nhiệt liệt. Xuân Quả khề thờ phào, đang định tranh thủ kêu gọi mọi người kí tên lên giấy thì có hai nhỏ nữ sinh đang khoác tay nhau đứng sau đám đông, nhìn nhau rồi cùng bĩu môi phát ra tiếng cười khinh khỉnh, buông lời chọc ngoáy:

“Này Xuân Quả, hôm nay cậu đứng ở cổng trường đánh trống mở cờ kêu gọi mọi người cùng bảo vệ Rừng đom đóm, chắc chắn lại là vì ‘cậu bé thần kì’ Thương Không Lắm kia chứ gì? Thôi đừng giả vờ nữa, cậu còn định lái nhai mấy lời dối trá đó đến bao giờ hả?”

“Đúng vậy. Từ hồi còn học trường cấp hai Đóm Đóm, cậu đã kể cho bọn tôi nghe câu chuyện của cậu với cậu ta, lúc đầu bọn tôi còn ngốc nghếch tưởng những gì cậu nói là thật, nhưng giờ bọn tôi đều đã biết rõ là cậu đang lừa gạt người khác. Phản đối xây dựng sân vận động, bảo vệ Rừng đom đóm, rồi còn cả Thương Không Lắm nữa chứ, tất cả đều là trò dối trá cậu bày ra để thu hút sự chú ý của mọi người mà thôi.”

“Đúng thế! Bọn này tuyệt đối sẽ không hưởng ứng lời kêu gọi của một kẻ bịp bợm đâu, cậu từ bỏ ý định kêu gọi kí tên lên tờ giấy đó đi!”

“Tôi không phải là kẻ lừa bịp.” Do bị kích động nên hai má Xuân Quả đỏ tía lên như bị ai đâm, cô bé lớn tiếng vạch lại.

“Không phải kẻ lừa bịp à? Thế tại sao Thương Không Lắm suốt ba năm nay, à không, theo như cậu kể thì phải là suốt mười năm nay không hề thấy xuất hiện?” Nhỏ kia cũng không chịu lép vế, ưỡn ngực gân cổ cãi lại Xuân Quả.

“Tôi...” Xuân Quả mở miệng định nói gì đó, nhưng trong đầu lại không hề có câu trả lời cho câu hỏi này.

“Hừ! Không trả lời được chứ gì?” Nhìn thấy khuôn mặt hoang mang của Xuân Quả, hai nhỏ bạn học nhăn mũi tỏ vẻ đắc thắng.

“Thì ra Xuân Quả là người như thế à? Vừa nãy vừa thấy bạn ấy diễn thuyết rất có sức thuyết phục, không ngờ bạn ấy lại đi lừa gạt người khác. Không thể tin được bạn này.”

“Đúng đó, với lại con người và thiên nhiên vốn dĩ luôn mâu thuẫn đối kháng, con người muốn phát triển thì chắc chắn phải phá hỏng và sử dụng tới thiên nhiên thôi.”

“Núi Mậu Sơn đã thế này rồi, dù có cố giữ lấy khu rừng nhỏ bé đó cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa nhĩ?”

Nghe thấy màn đấu khẩu giữa Xuân Quả với hai nhỏ bạn học, những bạn đang sẵn sàng kí tên lên tờ giấy bắt đầu do dự.

Xuân Quả uất ức cúi đầu, nhìn chăm chăm vào đóa hoa dành dành đặt trên bàn, cắn chặt môi đến mức tái nhợt.

Đáng ghét... ! Tôi không phải kẻ lừa bịp, tôi không hề lừa mọi người. Tuy mười năm nay, đúng là Thương Không Lắm không hề xuất hiện, nhưng tôi luôn cảm thấy cậu ấy lúc nào cũng như đang ở cạnh tôi...

Kể từ khi chuyển đến học ở trường Đóm Đóm này, mỗi buổi sớm đầu hè, trên bàn học của tôi đều xuất hiện một cành hoa dành dành vẫn còn ướt đẫm sương mai; mỗi khi tâm trạng tôi không tốt hoặc gặp chuyện không vui, hoa dành dành trắng muốt luôn xuất hiện đúng lúc trong cặp sách, hay trong ngăn bàn... Người biết tặng hoa dành dành cho tôi, ngoài Lắm ra thì còn ai cơ chứ?

Khu rừng đom đóm nhỏ bé mà giờ đây không còn có thể gọi là “rừng” nữa, chính là mối liên hệ duy nhất giữa tôi và Lắm. Dù có thế nào tôi cũng không thể để nó biến mất!

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Chương 2.2

"Bạn... Xuân... Quả... ơ!" Trong khi Xuân Quả đang chìm đắm trong tâm trạng ủ ê, thì từ phía ngoài đám đông vang lên bốn âm thanh cao thấp trầm bổng.

Xuân Quả giật mình ngẩng đầu nhìn quanh, một giọt mồ hôi trên trán lăn vội trong chớp mắt.

Bốn giọng nói cực kì dễ nhận ra này, Xuân Quả k cần nhìn cũng biết "oan gia" mình quen hồi tiểu học chuẩn bị xuất hiện.

"Tránh ra, tránh ra! Chúng tôi có việc cần gặp Xuân Quà."

"Xin tránh ra một chút! Chúng tôi có việc rất quan trọng."

"Làm gì thế? Đáng ghét thật!"

Đám đông đang vây quanh Xuân Quà bị bốn tiếng hét xua dạt ra hai bên như đuổi ruồi. Xuân Quà bỗng nhiên cảm thấy bầu không khí xung quanh mình còn trở nên căng thẳng và ghê rợn hơn cả khi này.

Không lâu sau, bốn nam sinh với bốn thân hình cao thấp béo gầy khác nhau xuyên qua đám đông rồi đứng dàn hàng trước mặt Xuân Quà như một bức tường và nhìn cô bé với bộ mặt ra vẻ rất nghiêm túc.

"Này Xuân Quà, đại ca của bọn tôi nghe nói cậu đang kêu gọi bảo vệ Rừng đom đóm, nên qua đây giúp một tay." Một cậu nam sinh có thân hình gầy như que củi nói, giọng cậu này cao và nghe rất chói tai, để khiến người khác liên tưởng đến thái giám "Tiểu Lý Tử" hay theo hầu bên cạnh Từ Hi Thái hậu.

"Cậu ta mà giúp thì chỉ càng thêm rắc rối..." Xuân Quà đảo mắt bất lực.

"Ái chà! Đám người này là ai vậy?" Lúc này, một nữ sinh tóc ngắn đứng xem gần đó thì thảo hời cô bạn bên cạnh bằng giọng tò mò.

"Cậu không biết họ sao? Họ chính là 'Tứ tiểu thiên nga' nổi tiếng của trường mình đó. Bọn họ đều là thành viên của câu lạc bộ cầu lông." Cô nàng kính cận đứng cạnh ngạc nhiên nhìn cô bạn tóc ngắn, rồi tiếp tục giảng giải, "Còn nữa, chủ tịch của câu lạc bộ cầu lông- Tchaikovsky là người được hâm mộ nhất ở trường mình đó."

"Í? Tchaikovsky là người được hâm mộ nhất ở trường mình? Nhưng ông ta là nhà soạn nhạc người Nga mà nhỉ? Còn 'Tứ tiểu thiên nga'.... đó là nhân vật trong vở ballet được chuyển thể từ tác phẩm của ông ta mà?"

"Sai rồi!!!!!"

Không đợi cô nàng kính cận trả lời, phía sau bốn cậu nam sinh bỗng vang lên một giọng nói kéo dài như hát kinh kịch.

"Tứ tiểu thiên nga" sững người, sau đó vội vàng lùi sang hai bên và ở chính giữa lối đi mà họ vừa cung kính nhường đường, một bóng người hiện ra trước mắt Xuân Quà.

Cậu nam sinh xuất hiện "hoành tráng" đó đi một đôi giày da màu đen bóng lộn, đế kiểu đầu súp lơ, chiếc áo đồng phục không cài nút khoác vắt vẻo trên bờ vai mảnh khảnh. Gương mặt đen nhẻm vì dãi nắng nhăn nhó cười tít mắt k thấy Tô quốc đầu, dốc hết khả năng thể hiện sự dễ thương và mê hoặc của mình đối với Xuân Quà, khiến Xuân Quà lạnh hết cả sống lưng, cứ như vừa rơi vào hố bẫy.

"Tôi là người được hâm mộ nhất trường thì đúng rồi, nhưng tên tôi là Thái Khả Phu chứ không phải là Tchaikovsky (1). Hôm nay bé Xuân Quà tổ chức buổi kêu gọi cứu Rừng đom đóm, tôi chủ ý đến đây là để cổ vũ. Vừa nãy các cậu nói cái gì ấy nhỉ? Không tin câu chuyện giữa bé Xuân Quà và Thương Không Lắm sao? Nhưng Thái Khả Phu tôi có thể làm chứng, bé Xuân Quà không hề nói dối."

"Cậu làm chứng? Cậu lấy gì để làm chứng?" Hai nữ sinh ban nãy chỉ trích Xuân Quà không chịu, tiếp tục lớn tiếng.

"Hừm!" Thái Khả Phu làm ra vẻ oai vệ, khoanh hai tay trước ngực, hất cằm lên và nhìn xuống hai nữ kia bằng ánh mắt cao ngạo, "Về chuyện này, tôi phải nhắc lại một câu chuyện cảm động không thể không kể đã xảy ra giữa tôi và bé Xuân Quà. Bà ngoại của chị họ của anh họ tôi và bà ngoại Xuân Quà là đồng hương nên tôi với Xuân Quà có thể xem như thanh mai trúc mã. Hồi đó đầu mùa hè năm nào Xuân Quà cũng lên núi Mậu Sơn đợi Thương Không Lắm, hơn nữa nổi lên từ trên núi trở về, cậu ấy đều mang một ánh mắt khiến tôi vô cùng đau lòng! Thế là, có một lần..."

Chú thích: (1) Trong tiếng Trung, tên Thái Khả Phu phát âm nghe gần giống Tchaikov.

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Chương 2.3

"Bé Xuân Quà, Thương Không Lắm có xuất hiện không?" "Không. Năm nay Thương Không Lắm cũng không xuất hiện..." Lần thứ n, Xuân Quà thất vọng thờ dài, đôi mắt long lanh giọt lệ buồn.

"Nếu đã không xuất hiện thì bé Xuân Quà cũng nên bỏ cuộc đi thôi chứ? Hay là cậu với mình... mình..." Thái Khả Phu thò lò nước mũi dài ngoằng, mặt mũi đỏ bừng, gãi đầu gãi tai nói lí nhí.

"Không! Đương nhiên là không." Không đợi Thái Khả Phu nói hết câu, Xuân Quà đã quay ngoắt lại, từ chối không thương tiếc.

"Đương... Đương nhiên là không?" Thái Khả Phu sững người, đứng chết lặng trong nỗi thất vọng, nước mũi đông cứng lại như nhũ băng dưới mái hiên mùa đông. "Cậu, cậu nói... đương nhiên là không với... với tớ..."

"Đồ ngốc, cậu cứ lặp ba lần cái gì thế hả?" Xuân Quả trừng mắt nhìn Thái Khả Phu, rồi giơ ngón cái lên chỉ vào mình, gương mặt hiện lên một nụ cười tự tin và mạnh mẽ, "Lắm đã nói rồi, phải mạnh mẽ thì mới có được hạnh phúc. Ý của tớ khi này là, tớ nhất định sẽ không từ bỏ lời hứa của tớ và Thương Không Lắm."

Kể đến đây, đôi mắt đang hướng lên trời xanh của Thái Khả Phu dâng trào nước vì xúc động.

"Như thế đó... Tuy tôi cũng chưa từng gặp cái tên Thương Không Lắm chết dẫm đó, nhưng ánh mắt của bé Xuân Quả ngày hôm đó đã nói cho tôi biết, tất cả những điều đó tuyệt đối không phải là nói dối. Không chỉ thế, ánh mắt kiên định của cậu ấy đã khiến tôi tiếp tục theo đuổi cậu ấy cho đến bây giờ. Cho dù hiện giờ bé Xuân Quả vẫn chưa tiếp nhận tình cảm của tôi, nhưng tôi tuyệt đối không bỏ cuộc."

"Thái... Khả... Phu..."

Một giọng nói tức giận kinh hoàng vang lên sau Thái Khả Phu, kéo cậu ra khỏi thế giới của riêng mình để về với thực tại.

Nghe thấy giọng nói lạnh lùng đó, Thái Khả Phu lập tức biến thành một "chú chó săn lông vàng", quay người lại nhìn Xuân Quả và không ngừng "vẫy đuôi" một cách ngờ nghệch.

"Bé Xuân Quả, cậu gọi mình à?"

Xuân Quả đã không nhịn thêm được nữa, đôi lông mày cau lại vì tức tối, giọng nói cứ găm giữ trong cuồng hống như tiếng sấm rền.

"Mới sáng sớm cậu đã chạy tới đây làm gì?"

"Làm gì á? Thế mà cũng phải hỏi." Câu hỏi của Xuân Quả dường như khiến Thái Khả Phu vô cùng kinh ngạc, "Bé Xuân Quả ơi, từ lâu mình đã thề với cậu là chuyện của cậu cũng chính là chuyện của Thái Khả Phu này! Ở trường trung học Đom Đóm này, mình nhất định sẽ che chở cho cậu."

"Nhưng lần nào cậu xuất hiện cũng làm cho chuyện càng tệ thêm..." Bàn tay đang xiết chặt củ Xuân Quả lúc này đã bắt đầu đỏ lên, báo hiệu sự tức giận đã lên tới đỉnh điểm.

"Càng tệ thêm?" Thái Khả Phu chớp mắt ngơ ngác nhìn Xuân Quả.

"Đại ca ơi, mọi người... đi hết cả rồi." Thấy Thái Khả Phu vẫn chưa hiểu ra, cậu nam sinh gầy gò toát mồ hôi lạnh lấy tay vỗ vỗ lên vai Thái Khả Phu.

"Ồ... ờ? Cái gì? Đi... đi hết rồi á? Sao lại như thế?" Thái Khả Phu hoảng hốt quay người lại nhìn quanh một lượt, mới phát hiện ra đám đông đứng tụ tập trước bảng rôn khẩu hiệu không biết đã bỏ đi hết từ lúc nào, còn tờ giấy thi trắng trơn không có lấy một cái tên.

"Mấy thằng ngốc này! Sao Luca này không giữ bọn họ lại?" Trong lúc tức giận, Thái Khả Phu tóm lấy một cậu bé nhỏ nhất trong số bốn cậu nam sinh, nhưng vì nhận ra không thể nhất nổi cậu này nên Thái Khả Phu âm ức vả mồ hôi, bèn chuyển sang tóm cậu gầy nhẳng.

"Nhưng... nhưng mà đại ca ơi, bọn em cũng bó tay..."

"Tứ tiểu thiên nga" nhìn nhau, phân bua giải thích trong bất lực, rồi nhất tề quay người lại- Sân khấu của "Tứ tiểu thiên nga" chính thức công diễn.

"Đây... đây là người được hâm mộ nhất ở trường mình sao?"

"Không, đó là do cậu ta tự phóng đại ấy mà."

"Nhưng tục ngữ có câu, ngu ruồi ngu ruồi mãi mãi, vốn dĩ vừa rồi mình không thực sự tin Xuân Quả là kẻ lừa bịp, nhưng mà nhìn thấy cái cậu Thái Khả Phu bạn của cậu ấy... thì mình bắt đầu cảm thấy không tin không được."

"Nếu mà chúng ta kí tên lên tờ giấy vì lời kêu gọi của hai người này, chắc chắn sẽ bị mọi người cho là quái dị như bọn họ cho xem."

"Ừ... hay là thôi đi."

"Tứ tiểu thiên nga" bóp méo giọng, bắt chước lại những lời bàn tán của các bạn học sinh khi này.

Môi Thái Khả Phu run run, mặt đỏ bừng. "Mấy đứa chết tiệt đó, lần sau mà gặp tụi nó nhất định không cho bọn nó trái cây nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 2.4

Đình đoong đình đoong... "Mời em Xuân Quả lớp 258 khối lớp 10 lên phòng giáo vụ."

"Xin nhắc lại, mời em Xuân Quả lớp 258 khối lớp 10 lên phòng giáo vụ."

Đúng vào lúc Xuân Quả đang hoa mắt chóng mặt vì trò lố của Thái Khả Phu và "Tứ tiểu thiên nga", thì một giọng nói nghiêm nghị vang lên từ loa phát thanh của trường.

Xuân Quả lạng người, ngẩng đầu nhìn về phía loa phát thanh, một cảm giác lạnh toát chạy dọc sống lưng.

Thật là họa vô đơn chí... Tuy đã sớm đoán được trường phòng giáo vụ chắc chắn sẽ can thiệp vào hoạt động phản đối xây sân vận động của mình, nhưng không ngờ lại nhanh như vậy.

Nghĩ đến khuôn mặt đỏ như đáy nồi nung trên bếp lò của thầy trưởng phòng giáo vụ, Xuân Quả há mồm tiêu ngấu hít một hơi.

Thái Khả Phu và "Tứ tiểu thiên nga" trở mắt nhìn nhau rồi lại quay lại vỗ ngực nhìn Xuân Quả.

"Bé Xuân Quả đừng sợ, dù là lên núi đao hay xuống biển lửa gì Thái Khả Phu này cũng sát cánh bên cậu."

"Cậu im ngay cho tôi!" Xuân Quả tức điên người, nhưng không hiểu sao chẳng huy động được chút sức lực nào, cuối cùng chỉ có thể lay lay tay Thái Khả Phu, "Xin mấy cậu đấy, giúp tôi chuyển mấy cái bàn học vào trong lớp đi... Một mình tôi đến phòng giáo vụ là được rồi."

"À ừ, được."

Nghe xong mệnh lệnh của Xuân Quả, Thái Khả Phu liếc mắt ra lệnh cho "Tứ tiểu thiên nga" rồi khệ nệ khiêng bàn chạy mất.

Xuân Quả nhìn theo bóng của Thái Khả Phu, thở dài ngán ngẩm.

Tên khùng này tuy thường xuyên làm những chuyện mất mặt, nhưng trong số tất cả những người từng nghe câu chuyện giữa mình và Thương Không Lắm, đến giờ chỉ có mỗi cậu ta vẫn tin mình. Cũng chính vì thế, dù luôn bị rất nhiều người cười nhạo, nhưng mình vẫn kiên trì được đến ngày hôm nay... Về điều này thì mình vẫn phải cảm ơn cậu ta.

Xuân Quả trầm nghĩ, như bông hoa bị thiêu úa dưới ánh mặt trời chói chang của ngày hè, cô bé quay lưng lấy cặp sách, thất thểu đi về phía phòng giáo vụ.

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 2.5

"Xuân Quả! Tôi mong em chấp hành kỉ luật của nhà trường, không được tiếp tục gây náo loạn nữa!" Đúng như Xuân Quả dự đoán, cô bé vừa mới đặt một chân vào phòng giáo vụ, phía sau chiếc bàn làm việc quét sơn đen đã vang lên một giọng nói vừa nghiêm nghị vừa phẫn nộ.

Xuân Quả lấy hết can đảm bước đến phía trước chiếc bàn làm việc màu đen, hơi ngẩng đầu liếc trộm một cái và thấy khuôn mặt của thầy trưởng phòng giáo vụ đang ngồi sau bàn làm việc đã xị ra dài hơn cả mặt ngựa.

"Thưa thầy... Thật ra em chỉ thấy là sân vận động của trường mình hiện giờ đã rất đẹp rồi, không cần thiết phải xây sân vận động mới, mà làm ngr thế lại phải phá bỏ khu rừng trên đỉnh núi nữa..."

Xuân Quả không nói thì thôi, nhưng câu nói kia vừa thốt ra, thầy trưởng phòng giáo vụ lại tức giận hơn.

"Xuân Quả! Nhà trường có cần xây sân vận động mới hay không là việc của ban lãnh đạo nhà trường suy xét. Em là học sinh, nhiệm vụ hàng đầu là học tập cho tốt. Chuyện không đến lượt mình lo thì đừng có ôm vào người. Nếu không phải vì ba em với tôi là bạn học cũ, ông ấy nhờ tôi để mắt đến em, thì tôi đã... Aizzz! Thôi không nói chuyện đó. Tóm lại là sau này không được phép tổ chức hoạt động kêu gọi thỉnh cầu gì hết."

"Nhưng thưa thầy... Lần trước khi thầy tới nhà trò chuyện với ba em, chẳng phải chính thầy đã nói, học trò bây giờ không nên chỉ biết dán mắt ngồi đọc 'chữ nghĩa thánh hiền' còn gì? Bây giờ em đang bảo vệ thiên nhiên, chứ đâu có làm gì sai đâu..." Xuân Quả cong môi, vừa rón rén quan sát phản ứng của thầy trưởng phòng giáo vụ, vừa khẽ lăm bầm.

Quả nhiên những lời Xuân Quả vừa nói đã điểm trúng huyết của thầy giáo vụ. Thầy giáo vụ cứng người, bối rối đưa tay đẩy gọng kính vừa tuột khỏi sống mũi lên, giọng nói cao như thiên nga trắng rướn cổ ban này bỗng chốc hạ xuống thấy rõ.

"Tôi... Hôm đó là tôi nói với ba em về chuyện cải cách chế độ giáo dục. Hơn nữa dù em có muốn bảo vệ thiên nhiên thì cũng phải dựa trên tiền đề là cố gắng học tập đã. Em xem lại thành tích học tập của em đi, bố mẹ em đều là giáo viên trung học, từ hồi cảo hai đến giờ chắc hẳn họ luôn kèm thêm cho em rất nhiều, nhưng thành tích của em lúc nào cũng xếp vào nhóm trung bình, không có cách nào nâng lên được. Lại còn kể lể khoắc lác khắp cả trường là cái gì mà 'gặp một cậu bé thần kì trên núi'... Nếu em dùng thời gian ngồi mơ mộng về mấy thứ vớ vẩn đó vài việc học, thì với cái đầu của em, tôi thấy việc đứng đầu toàn khối cũng không phải là chuyện không thể."

"Thưa thầy... Em không nói dối, em thực sự đã gặp..." Xuân Quà cúi đầu buồn bã và giải thích như một phản xạ có điều kiện.

"Không nói dối thì là cái gì? Mười năm trước sau khi em về nhà, không phải ba em đã đưa em lên núi tìm lại cái cậu Thương Không Lắm đó rồi sao? Căn bản là không hề thấy có ai như thế hết. Làm gì có chuyện một đứa trẻ sống một mình trong rừng sâu chứ. Tôi nghe nói giờ các bạn trong trường đều gọi em là 'Vua nói khoác' Đến bây giờ em vẫn chưa tỉnh ra sao?"

Thầy trưởng phòng giáo vụ giận sôi người. Thầy uống một ngụm trà lấy lại giọng, liếc nhìn gương mặt ủ rũ của Xuân Quà rồi thở dài bất lực.

"Còn nữa, Xuân Quà, em nghe cho rõ đây. Việc trường ta xây dựng sân vận động, dù em có ngăn cản thế nào cũng vô tác dụng thôi, sân vận động mới chắc chắn sẽ xây."

"Tại sao ạ?"

"Nếu những lời giáo huấn trước đó của thầy giáo vụ giống như lửa thiêu bỏng rát cả mặt Xuân Quà, thì câu nói vừa rồi lại giống một mũi khoan bằng băng lạnh đâm xuyên qua tim Xuân Quà, khiến Xuân Quà ớn lạnh toàn thân.

"Bởi vì, sở dĩ trường trung học Đom Đóm được bình chọn là trường trung học dân lập trọng điểm của thành phố Cảnh Minh, chủ yếu là vì ngôi trường này do ông Hắc Minh Sơn đích thân thiết kế. Ông Hắc Minh Sơn là kiến trúc sư kiêm nhà quy hoạch nổi tiếng nhất nhì cả nước, nhờ có danh tiếng lừng lẫy của ông mà trường trung học Đom Đóm mới hoạt động được đến ngày hôm nay. Nhưng hiện nay các trường dân lập mọc lên ngày càng nhiều, nguồn tuyển sinh bị chia năm sẻ bảy, áp lực tài chính của trường ta ngày càng nặng nề."

"Khi Hắc Minh Sơn qua đời, bản thiết kế trường trung học Đom Đóm của ông ấy vẫn chưa thực hiện hết toàn bộ, thế nên khu rừng trên đỉnh núi mới giữ được lại đến ngày hôm nay, điều này có thể nói là vô cùng lãng phí đối với trường trung học Đom Đóm. Cho dù phương án thiết kế khu đất trên đỉnh núi của Hắc Minh Sơn không được công bố thì nhà trường cũng đã lên kế hoạch sử dụng khu rừng đó từ lâu rồi. Bây giờ bản thiết kế của kiến trúc sư Hắc Minh Sơn đã được công bố ngoài dự tính, đó thực sự là một tin tốt lành đối với nhà trường, bởi vì điều đó sẽ khiến trường ta được nhiều người biết đến hơn, nhờ đó sẽ tuyển sinh được nhiều hơn trong năm học mới, giảm bớt áp lực tài chính cho chúng ta."

Nói đến đây, khuôn mặt căng thẳng của thầy trưởng phòng giáo vụ dần dần giãn ra, thậm chí còn thoáng hiện lên một nụ cười an ủi. Thầy đặt hai tay lên bàn, mười ngón tay đan vào nhau, hơi khom người xuống và tiếp tục nói.

"Vi khu rừng đó sẽ được xây dựng thành sân vận động mới, hiệu trưởng đã đề nghị với Hiệp hội các trường trung học thành phố Cảnh Minh cho phép trường chúng ta đứng ra tổ chức giải bóng đá trung học toàn thành phố vào mùa xuân năm tới, như thế sẽ khiến trường chúng ta tranh thủ được sự quan tâm chú ý vô cùng lớn. Tuy chính tôi cũng cảm thấy phá hủy khu rừng đó là điều đáng tiếc, nhưng ở góc độ thực tế mà nói, điều đó là hoàn toàn đáng để hy sinh."

Nghe đến đây, Xuân Quà bắt đầu run lên, cô bé kẹp chặt hai cánh tay vào sát người, nắm chặt hai bàn tay như muốn khống chế sự kích động, nhưng giọng nói run run bất lực đã thể hiện hết nỗi đau khổ:

"Thưa thầy... Thầy và thầy hiệu trưởng chỉ vì lợi ích của nhà trường mà hủy hoại khu rừng, chẳng nghĩ tới những thứ khác... Như thế có phải quá ích kỉ không? Hơn nữa, một trường trung học muốn nổi tiếng hơn nhờ vào việc xây dựng sân vận động mới, cách nghĩ đó chẳng lẽ không kì lạ sao?"

"Xuân Quà! Tôi đã nói đến như vậy mà sao em vẫn không hiểu?" Lửa giận của thầy giáo vụ vừa mới ngời ngoai thì lại bắt đầu bùng lên chẳng khác nào bị đổ thêm dầu.

Thầy giáo vụ đưa tay đỡ lấy gọng kính đang rung lên bàn bật trên sống mũi, cái tiết tưng mắt nhìn Xuân Quà, "Tóm lại, nếu em còn tái diễn việc tổ chức hoạt động tình nguyện 'bảo vệ Rừng đom đóm' gì gì đó làm rối loạn kỉ cương của nhà trường, hoặc nếu còn tiếp tục nhắc đến Thương Không Lắm, thì tôi sẽ phạt em thôi học, về nhà úp mặt vào tường mà suy nghĩ! Hiểu chưa!?"

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 2.6

"Không hiểu! Không hiểu! Mình thật sự không hiểu nổi!" Khi nắng chiều dần tắt, trường trung học Đom Đóm dần dần chìm trong yên tĩnh, vậy mà đúng lúc này, trên đỉnh núi lại vang lên một tràng những tiếng hét đầy tức tở.

Xuân Quả đứng một mình dưới gốc cây long não cao lớn, ngẩng đầu nhìn khoảng trời lấp ló sau những tán cây và thờ hồng hộc.

"Mình không hiểu tại sao vì lợi ích của nhà trường mà phá hủy khu rừng. Mình không hiểu tại sao các bạn đều không tin câu chuyện giữa mình và Thương Không Lắm. Mình không hiểu mình chờ đợi đằng đằng bao năm rồi, mà tên xấu xa Thương Không Lắm vẫn chưa thấy xuất hiện."

Im lặng... Im lặng...

Không có ai trả lời câu hỏi của Xuân Quả. Trong khu rừng buổi hoàng hôn, chỉ có ánh sáng dịu dàng của vầng tịch dương chiếu xuyên qua cành lá rậm rạp, nhẹ nhàng rải xuống đồng cỏ giữa rừng, tựa như những chú bướm màu can đang rập rờn trên ngọn cỏ.

Xuân Quả âm ức quay đầu nhìn thân cây long não phía sau lưng, nhìn thấy những mảnh giấy nhẵn mình viết cho Thương Không Lắm vẫn nằm im ở nguyên vị trí cũ mà trong lòng thấy xót xa như vừa ăn phải một quả mận xanh.

"Tiểu Nặc ơi, mình sắp không chịu nổi nữa rồi... Đi mười năm rồi, Thương Không Lắm không hề cis tin tức gì hết, chắc cậu ấy sẽ không bao giờ xuất hiện nữa đâu. Hay là thực ra những lời mà bọn họ nói mới là sự thật, cuộc gặp gỡ giữa mình và Thương Không Lắm thực sự chỉ là một giấc mơ..."

Xuân Quả thở dài thườn thượt, tiến đến trước cây long não, đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa xung quanh cái hốc trên thân cây, sau đó kéo chiếc xô nhựa màu đỏ đựng phân bón và chiếc túi vải đựng dụng cụ đến gần thân cây, quỳ xuống và bắt đầu bón phân cho cây long não Tiểu Nặc một cách thành thực.

"Tiểu Nặc, bệnh của cậu càng ngày càng nặng rồi... Hốc cây đã to thế này, mà phía trong hốc đã hơi mục rữa... Mình tìm hiểu rồi, trong sách nói là cậu bị như thế, ngoài nguyên nhân là do sâu mọt đục khoét ra, thì môi trường bị ô nhiễm làm đất bị biến chất cũng là nguyên nhân quan trọng. Mình có thể bón phân cho cậu, bắt sâu cho cậu, nhưng mình không có cách nào để cải thiện đất cả..."

Nói đến đây, giọng Xuân Quả lại nghẹn ngào.

"Tiểu Nặc à, cậu bệnh nặng thế này mà vẫn kiên trì như thế, chắc chắn là vì cậu cũng đang đợi Thương Không Lắm đúng không? Chỉ có điều sự kiên trì của hai chúng ta dường như đều sắp đến giới hạn rồi..."

Một cơn gió thổi qua, cây long não dường như đang an ủi Xuân Quả, nhẹ nhàng lung lay cành lá, phát ra âm thanh xào xạt dịu dàng.

"À đúng rồi, suýt nữa thì quên."

Bỗng nhiên Xuân Quả như nhớ ra điều gì đó, cô bé thò tay vào chiếc cặp sách bên cạnh, lấy ra một chiếc lọ thủy tinh, nhẹ nhàng mở nắp lọ. Chú bướm xinh đẹp vừa hóa thân lúc sáng lập tức vỗ vỗ cánh rồi từ trong lọ chui ra bay về phía rừng sâu.

"Đừng để bị thương nữa nhé!"

Chú bướm nhanh chóng biến mất trong khu rừng rậm rạp, Xuân Quả cười khẽ, nhưng nụ cười dưới ánh hoàng hôn có chút gì đó bất lực và u buồn.

"Có lẽ, mùa hạ năm nay là mùa hạ cuối cùng mình còn giữ được Rừng đom đóm..."

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 2.7

Huyết huyết huyết... Huyết huyết huyết... Sau khi bón phân cho cây xong, như thường lệ, Xuân Quả ngắt mấy nhánh cỏ dưới chân, rồi treo phốc lên cành cây long não như một chú sóc nhanh nhẹn, rón rén ngã người ngồi xuống.

Môn tuyệt kỹ treo cây này là do Thương Không Lắm dạy cho Xuân Quả mười năm về trước, cả trò thôi kèn lá cũng thế.

"Mười năm... Nơi này thay đổi nhiều thật!"

Xuân Quả phóng tầm mắt nhìn cảnh vật dưới chân núi, thảng thốt kêu lên khe khẽ.

Trước đây, ngồi ở chỗ này mà phóng tầm mắt ra xa, sẽ nhìn thấy một biển cây xanh biếc, thế nhưng bây giờ dãy núi này giống như một cái đầu bị cạo trọc lóc! Còn khe suối nằm cách cây long não Tiểu Nặc không xa, mười năm trước nó giống như dải lụa trong suốt róc rách chảy về phía chân núi, bây giờ bị thu hẹp lại chỉ bằng cái đôn gánh, bọn đom đóm sống bên khe suối chỉ còn sót lại lác đác vài con.

"Đom đóm là ánh sáng sinh mệnh của Rừng đom đóm đấy!"

Những lời Thương Không Lắm từng nói khiến Xuân Quả thấy tim đau nhói.

Xuân Quả không thể tiếp tục nghỉ gì được nữa, cô bé nắm chặt nhánh cỏ xanh ròn trong tay và bắt đầu thổi. Tiếng kèn lá du dương hòa quyện với tiếng gió đêm hiền hòa, cứ bay đi trong rừng, như thể muốn tường nhớ tới những sinh linh đã không còn của Rừng đom đóm.

"Huyt..."

Bỗng nhiên một âm thanh chói tai phát ra từ đôi môi Xuân Quả, cắt ngang dòng kí ức.

Xuân Quả bị âm thanh đó làm cho giật mình, mở to mắt nhìn nhánh cỏ trong tay, đôi chân mảy thanh thoát nhú lại.

Thật là, tại Thương Không Lắm vẫn chưa tại mình thôi hết khúc nhạc này, nên lần nào thổi tới đoạn này cũng lạc điệu!

"Huyt... Huyt..."

Xuân Quả hít một hơi thật sâu, lấy tinh thần đốc sức thổi lại lần nữa.

"Huyt huyt huyt!!!"

Kít kít kít...

Một âm thanh chói tai như tiếng lưỡi dao cứa vào thủy tinh làm cho lũ chim đang đậu trên cây bay đảo đảo, và chính lúc đó, cành cây trên đầu Xuân Quả dường như cũng run lên vì hoảng hốt. Xuân Quả ngẩng đầu lên nhìn với vẻ nghi ngờ, rồi đột nhiên một cái đầu bù xù từ trên vòm cây cao rơi xuống, rù xuống ngay chỗ chỉ cách mũi Xuân Quả chừng một phân, lửng lơ trong không trung.

Đầu óc Xuân Quả chết lặng, toàn thân cứng đờ như hóa đá, quên cả thét lên... Còn cái đầu kia sau khi lắc mạnh cho rơi mấy chiếc lá bám trên tóc, thì hình như đã tỉnh táo trở lại, và phát ra tiếng lầu bầu.

"Này, cậu ồn ào quá."

"A... aaaa!!!"

Cuối cùng Xuân Quả cũng hoàn hồn, đôi môi lúc này còn cắn chặt vì kinh hãi giờ đã phát ra một tiếng thét chói tai.

Cô bé đưa tay tóm gọn lấy cái đầu phía trước mặt, chẳng nói chẳng rằng, cứ thế vặn thật lực.

"Áaaaaa!"

Cái đầu phát ra một tiếng kêu thảm thiết, nhưng đã kịp rụt lại phía sau nhanh như một cơn gió.

Cái đầu không may rụng lấy một sợi tóc, còn Xuân Quả trong phút chốc lại bị mất thăng bằng, trượt đánh "huych" một cái ra khỏi cành cây đang ngồi.

Còn may là theo bản năng, cô bé kịp với tay bám lấy một cành cây chắc khỏe, cơ thể lúc này giống như cây dây leo rù xuống từ trên cành, dừng đưa trong không trung.

"Phù... nguy hiểm quá!"

Xuân Quả thờ phào một cái, vẫn còn chưa kịp hoàn hồn, nhưng đúng vào lúc cô bé đang định tự chúc mừng mình, dưới chân cô bé lại vang lên một tiếng "bịch" kì quái và nặng nề.

Xuân Quả cúi đầu nhìn xuống và phát hiện ra cái xô nhựa màu đỏ đựng phân bón đang "kính càn" nằm ngay phía dưới mình không lệch một phân, mở to cái miệng rộng ngoác màu đỏ tươi như đang cười nhạo, lại còn tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc.

Còn cái điện thoại đáng thương của Xuân Quả thì đang bị chổ phân bón đen ngòm nuốt dần, biến thành một thứ bầy nhầy mà Xuân Quả không muốn dùng lời để diễn tả!

"Oe..."

Xuân Quả tưởng tượng ra cảnh hai chân mình bị cắm vào thùng phân bón. Cô bé run lên, sắc mặt cũng trở nên xanh lét. Đúng lúc cô bé đang liều mạng thử trèo lại lên cây, thì cái giọng lầu bầu lúc nãy lại vang lên.

"Đúng là một cô nàng bạo lực, dám vặn cổ mình chứ!"

Xuân Quả giận thót, ngẩng đầu nhìn về phía giọng nói phát ra và thấy một anh chàng đứng trên cành cây, hai tay khoanh trước ngực, tức tối nhìn Xuân Quả.

Xuân Quả bỗng lặng người, một cái tên thoát hiện lên trong đầu!

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Chương 2.8

Thương Không Lắm! Anh chàng trước mặt, ngoài việc khiến Xuân Quà vui mừng khôn xiết, thì còn khiến cho cô bé kinh ngạc. Vì dù là đòi thực hay là phim, cô bé cũng chưa bao giờ thấy anh chàng nào đẹp trai đến thế.

Cậu ta mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng bằng vải dù kiểu dáng đơn giản, gương mặt trắng trẻo lấp ló sau bóng cây mờ mờ, đôi mắt sâu thẳm như đáy đại dương giữa đêm tối, sống mũi dọc dừa, đôi môi nhỏ nhắn nhưng rất kiên nghị.

Cậu ấy là Thương Không Lắm sao?

Khi Xuân Quà tiếp tục quan sát thì lại bắt đầu có chút ngờ ngợ.

Vì trong kí ức của Xuân Quà, Thương Không Lắm dịu dàng và thánh thiện như một thiên sứ, còn cái cậu đang đứng trước mặt, tuy môi cũng nhỏ nhắn mềm mại, nhưng lại nhếch mép sang một bên. Đôi mắt cậu ta tuy trong trẻo và rất sáng, nhưng đôi mắt lại ẩn chứa sự ranh mãnh.

Anh chàng kia hình như cũng đang "soi" Xuân Quà. Mấy giây sau, một bên lông mày cậu ta khẽ nhướn lên như có ẩn ý xấu xa gì đó.

"Theo tôi thấy thì hình như tình trạng của cậu hiện giờ hết sức tệ hại!"

Bị anh chàng cảnh tỉnh, Xuân Quà bỗng tỉnh ra, cô bé cúi đầu nhìn thùng phân bón, thì mới nhận ra vừa rồi đã quên mất là mình đang ở trong tình thế rất nguy cấp. Tệ hơn là ngón tay Xuân Quà đang dần mỏi nhừ, dường như sắp không thể bám nổi cành cây nữa rồi.

"U... Cậu sắp biến thành bông hoa nhài cắm bãi phân trâu rồi đấy!" Anh chàng kia khoanh tay nhìn Xuân Quà đầy thích thú, chỉ chỉ vào thùng phân bón dưới chân cô bé, "Nhưng mà, nếu cậu van xin tôi, tôi sẽ suy nghĩ về việc cứu cậu."

Thấy rõ sự ché giễu trong đôi mắt cậu ta, Xuân Quà cắn chặt môi, ương ngạnh lắc đầu.

Anh chàng chớp chớp mắt, khoe môi hiện lên một điệu cười rất khó hiểu, rồi đột nhiên, cậu ta khom người xuống, bất ngờ tiến sát lại gần Xuân Quà.

Xuân Quà lại hít một hơi, mở to mắt nhìn gương mặt của cậu ta đang "phanh" kít lại ở đúng chỗ chỉ còn tí chút nữa là chạm vào mặt mình. Cô bé thấy máu nóng đang chảy dồn dập, còn tim thì đập nhanh đến mức sắp vắng ra khỏi lồng ngực.

"Van xin tôi đi!" Anh chàng lặp lại. Lần này không còn là trò đùa chế nhạo nữa, mà là một mệnh lệnh nghe có chút gì đó rất "bá đạo".

Bất luận là gương mặt đẹp trai ngời ngời, hay là giọng nói mê hoặc, thực sự đều khiến cho người ta không tài nào chống đỡ nổi, Xuân Quà cũng không còn tâm trí nào để tức giận nữa, chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, ngón tay cũng bắt đầu tuột dần khỏi cành cây.

Xuân Quà cắn môi nuốt cục nghẹn, cúi nhìn thùng phân bón dưới chân lần nữa, mắt nhắm nghiền và gật đầu.

Mắt anh chàng kia sáng lên, nhưng không vội cứu người, mà lại đưa tay lên chống cằm nhìn Xuân Quà đầy thích thú như thể đang quan sát con chuột bị rơi xuống nước.

"He he, muốn tôi cứu cậu cũng được, chỉ có điều tôi có một thói quen, trước khi làm chuyện gì quan trọng đều phải hoàn thành một nghi thức..." Cậu ta vừa cười vừa nói, khiến người khác khó lòng đoán được đôi mắt còn sáng hơn cả ngọc hồ phách kia rốt cuộc đang âm mưu chuyện gì.

Xuân Quà không còn nhiều thời gian để suy nghĩ nữa, chưa đợi anh chàng kia nói hết câu đã gật đầu lia lịa. Anh chàng nhếch môi cười, hất cằm lên như thể một cậu chủ nghịch ngợm đang ra lệnh cho con cún cưng của mình.

"Này, nghi thức bắt đầu rồi, nhắm mắt vào đi!"

Huyệt thái dương của Xuân Quà giật giật liên hồi, nhắm mắt một cách vừa tức tối vừa bất lực.

Khoe mắt anh chàng kia lóe sáng lên, rồi cậu ta rút ra một chiếc bút máy từ trong túi, nhẹ nhàng mở nắp bút, vừa cố nhin cười, vừa bắt đầu vẽ lên mặt Xuân Quà.

"Bên trái... bên phải... ở đây nữa... Xong!"

Xuân Quà mở mắt trong lời tuyên bố hoàn thành tác phẩm của anh chàng kia. Cậu ta ngẩng nhìn kiệt tác của mình- "cô nàng gấu trúc" - cố nín cười, húng hắng mấy tiếng xong bèn giả giọng nghiêm túc thốt lên: "Ủm. Tốt. Đẹp lắm!"

Nụ cười sáng lóa của anh chàng làm trái tim Xuân Quà hơi rung rinh, nhưng lúc này đầu ngón tay đã dốc cạn chút sức cùng lực kiệt, bàn tay đã hoàn

toàn tuột khỏi cành cây, cô bé hét lên, còn cơ thể thì đang rơi vèo vèo xuống dưới.

"Cứu... cứu tôi với!"

Thấy vậy, anh chàng kia nhanh chóng ta tóm gọn lấy cổ áo Xuân Quà. Coi như thoát khỏi nguy hiểm.

Cảm thấy cơ thể mình đã ngừng rơi xuống, Xuân Quà chậm chậm mở đôi mắt đang ngập tràn nỗi kinh hãi. Sau khi xác nhận được là bản thân đã thoát khỏi hiểm nguy, cô bé mới thở phào.

Thế nhưng..

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 2.9

Một phút trôi qua, Xuân Quà thấy mình vẫn đang treo lơ lửng trong không trung. Cổ áo đồng phục của cô bé bị anh chàng kia nắm lấy như đang tóm cổ một con mèo hoang, còn cậu ta thì đang thích chí dùng đũa lắc qua lắc lại cơ thể cô bé trong không trung như chơi trò đánh đu.

"Cảm... cảm ơn cậu. Có thể... có thể cho tôi xuống được rồi!" Cơ thể bị dùng đũa mạnh quá làm Xuân Quà thấy hoa mắt chóng mặt, cô bé nhắm nghiền mắt và thét lên.

"Thế à? Thôi được." Anh chàng đáp lại, có vẻ hơi mất hứng, đôi mắt chợt lóe lên một tia tinh quái.

Tiếp đó, cậu ta nhấc mạnh cánh tay đang nắm lấy Xuân Quà, Xuân Quà cảm thấy hai tay đang bị kéo lên, cô bé giật thót, trước khi kịp hoàn hồn thì cơ thể đã bị tuột khỏi chiếc áo khoác đồng phục như ve sần thoát xác.

Bịch.

"Á á..."

Dường như ông trời đang cố ý gây bi kịch, vừa rồi bị giầy vò lắc lư một hồi, thế mà đến lúc rơi xuống Xuân Quà vẫn rơi trúng thùng phân bón không lệch một phân, cứ như thể thùng phân bón đó không phải được chuẩn bị cho cây long não, mà là được dành riêng để tưới bón cho "bông hoa nhỏ của Tổ quốc" Xuân Quà vậy.

Xuân Quà ngồi khóc không ra nước mắt giữa đồng phân bón đổ tung tóe, đầu tóc, quần áo, mặt mũi không chỗ nào là không "dính chương". Những vết tích lốm đốm cộng với mùi hôi thối nhức mũi hòa quyện vào với nhau, dường như đã dẫn đến một phản ứng hóa học cực mạnh, ngọn lửa giận dữ bùng phát từ gót chân lên đến tận đỉnh đầu Xuân Quà.

"Này, cậu không sao chứ?" Trên đầu Xuân Quà vọng xuống giọng nói có vẻ ngạc nhiên của anh chàng kia.

Xuân Quà tức tối ngẩng mặt lên thì thấy cậu ta đã kịp leo lên cây đứng như cũ, một tay vẫn cầm chiếc áo khoác đồng phục của Xuân Quà, mở to mắt giả bộ "ngây thơ vô số tội", nhưng cuối cùng cậu ta không nhịn nổi nữa, đành phì cười.

"Lần đầu tiên tôi nhìn thấy bộ dạng của một cô gái bị cấm trong đồng phân. Buồn cười quá đi mất! Có nhiều dinh dưỡng thế này rồi, cậu phải chóng lớn đấy nhé!"

Xuân Quà đã không thể chịu đựng thêm được nữa. Cô bé nắm chặt bàn tay, mặt đỏ bừng bừng, ngẩng đầu nhìn anh chàng đứng trên cây, lửa giận nghi ngút, và gầm gừ:

"Rốt cuộc cậu là ai? Vừa nãy cậu cố ý chọc ghẹo tôi đúng không? Đồ khốn! Đồ lừa đảo!"

Đáng ghét! Tên này tuyệt đối không thể là Lâm được, Thương Không Lâm tuyệt đối không đáng ghét như hán ta!

"Hi hi!"

Anh chàng đứng từ trên cao nhìn xuống Xuân Quà, nhoen miệng cười tươi rói, rồi giơ tay lên, chiếc áo khoác đồng phục của Xuân Quà liền rơi bụp xuống, vừa hay phủ đúng lên đầu Xuân Quà.

Liền sau đó, một giọng nói trong trẻo vang lên trên đầu Xuân Quà.

"Xin lỗi nhé, vừa nãy chỉ là đùa thôi! Còn nữa, Anh Đào, lâu lắm không gặp, tôi là Thương Không Lâm."

Xuân Quả lặng người, vội vàng kéo chiếc áo khoác xuống, nhưng khi cô bé ngẩng đầu nhìn lên cây thì anh chàng đó đã biến mất, cứ như là ảo giác.

Xung quanh tĩnh mịch như thể cậu ta chưa từng xuất hiện...

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lo Lắng_Bạn Cùng Bàn_Khoảng Cách Năm Centimet Xa Vời Vội.

Ngày hôm sau, ánh nắng vẫn rọi rờ như thế. Sau khi kết thúc tiết học thứ ba, học sinh trường trung học Đom Đóm lần lượt dàn hàng ngay ngắn trên khoảng sân vận động cũ khá hẹp và nhỏ, thả lỏng cơ thể một cách có nhịp điệu theo tiếng nhạc phát ra từ loa phát thanh.

Nhưng lúc này, trong đội hình của khối lớp 10 lại đang nhốn nháo.

"Này này, các cậu nhìn xem, có phải Xuân Quả bị bệnh gì rồi không? Sao cậu ta cứ ngồi một mình lúc thì cười lúc thì tức giận thế kia?"

"Chắc không phải vì hôm qua lúc bạn ấy phát động mọi người phản đối nhà trường xây sân vận động mới, bị mọi người chế giễu là 'kẻ lừa bịp', kích động thái quá nên rối loạn thần kinh chứ?"

"Sợ quá... Nhưng cậu ta tự làm tự chịu thôi, ai biết cậu ta lừa gạt mọi người là trên núi có 'cậu bé thần kì' Thương Không Lắm."

Đám bạn học ngoái nhìn Xuân Quả, xì xào bàn tán. Cô bạn đứng bên cạnh Xuân Quả vội vàng đứng ra phía ngoài đội hình như thể sợ bị lây virus "rối loạn tâm thần", chỉ muốn tránh xa.

Thế nhưng Xuân Quả lúc này hoàn toàn chẳng nghe thấy các bạn đang bàn tán chuyện gì, cứ thế vung tay loạn xạ như mộng du. Từ tối qua tới giờ, trong đầu cô bé chẳng có bất cứ thông tin gì khác ngoài đúng một câu:

"Thương Không Lắm trở về rồi sao? Thương Không Lắm trở về rồi sao? Thương Không Lắm trở về rồi..."

Xuân Quả liên tục lặp đi lặp lại câu hỏi đó trong đầu. Dù đã nhớ lại cảnh tượng gặp gỡ giữa mình và Thương Không Lắm trên cây long não chiều tối qua không biết bao nhiêu lần, nhưng vẫn cứ cảm thấy giống như một giấc mơ, không dám tin đó là sự thật.

"Anh Đào, lâu lắm không gặp, tôi là Thương Không Lắm."

Cứ mỗi lần nhớ lại cảnh anh chàng đứng trên cây long não nói với mình câu này, đôi mắt Xuân Quả lại sáng rực lên như bóng đèn cảm điện 1000 wat. Nhưng đến khi nghĩ đến một con ác mộng khác...

"Ai da, con bé kia bị làm sao thế? Sao lại biến khuôn mặt thành ra thế kia? Đây là kiểu trang điểm đang 'hot' à?"

"Cậu bị dở hơi à? Sao đây là kiểu trang điểm đang 'hot' được. Nhìn như lợn mồi, tớ đoán chắc đây là nghệ thuật cải trang đấy."

"Ai ôi, toàn thân bốc mùi, làm gì thế không biết? Định gây ô nhiễm môi trường à?"

Trên đường về nhà, những người đi đường nhìn thấy Xuân Quả mà cứ như nhìn thấy bệnh dịch, ai nấy đều đưa tay lên bịt mũi và tránh xa, rồi giờ tay chỉ chỉ trỏ trỏ.

Xuân Quả ngẩn ngơ nhìn đôi giày và gậy vẩy dính đầy phân bón, ảm ức thờ dài.

"Dù quần áo mình bẩn thì cũng đâu cần phải nói mình như thế chứ? Lợn mồi? Hờ, trí tưởng tượng phong phú thật."

Xuân Quả lắc đầu trầm nghĩ, tiếp tục đi về nhà, nhưng lúc đi ngang qua một tiệm bán đồ trang sức, Xuân Quả quay sang nhìn chiếc tủ kính, thì chỉ trong chớp mắt, cô bé đã suýt tắt thở chết ngất giữa đường.

Nếu không nhìn thấy tấm thẻ học sinh treo trên cặp sách của cái "người" (nếu như còn có thể gọi đó là "người") đang in hình lên tủ kính, thì Xuân Quả hoàn toàn không sao tin được đó chính là mình- tóc tai bù xù như đồng rom trên đầu, mặt thì bị vẽ hai quầng mắt đen xì từ bao giờ, trên trán còn bị viết chữ "Vua" nữa chứ! Lại còn thêm đồng phân bón bẩn thỉu trên người...

"Đây... Chuyện gì thế này?" Nhìn thấy hình ảnh đó, Xuân Quả mãi không tài nào hoàn hồn nổi. Đến khi nhớ lại anh chàng kia vừa khoát trá vừa nói "Đẹp lắm!", Xuân Quả mới hiểu ra, lửa giận bùng bùng thiêu đốt cô bé như đang nung miếng sắt trong lò luyện kim, xỉ khói đen.

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 3.2

Xuân Quả nắm chặt nắm đấm, không có một centimet nào trên hai gò má đỏ bừng kia là không thể hiện sự tức giận sục sôi. Làm cái gì thế này! Cậu thật sự là Thương Không Lâm sao? Sao Lâm lại có thể gây ra những chuyện như thế này cho tôi chứ?

Cũng chính lúc này, một tâm điểm khác trong đội hình khối lớp 10- "thần tượng giới trẻ" Thái Khả Phu cũng đang chìm đắm trong thế giới của riêng mình.

Ánh mắt cậu ta lơ đãng ngược nhìn bầu trời, lắc lắc hai cánh tay mềm oặt như thể bị rút mất linh hồn, nhìn giống hệt con thỏ hoạt hình Tuzki đang múa may quay cuồng.

"Haizz... Sao hôm nay bầu trời lại nhợt nhạt đến thế? Sao ánh nắng lại chói chang đến thế? Ngọn gió lại u sầu đến thế? Nhưng tất cả những thứ đó cộng lại cũng không thể so sánh nỗi đau trong lòng mình lúc này. Chín năm trời mình cố gắng không ngừng, mình vẫn không thể nào chiếm được trái tim của bé Xuân Quả, rốt cuộc vấn đề nằm ở chỗ nào chứ?"

Thái Khả Phu thờ dài thườn thượt, ánh mắt chật chứa những cơn sóng ưu phiền...

"Có lẽ mình nên nghe theo lời của 'Tứ tiểu thiên nga', từ bỏ việc theo đuổi Xuân Quả đi thôi..."

Ý nghĩ cuối cùng khiến Thái Khả Phu há miệng tiu nghỉu, ánh mắt cậu ta xuyên qua hai nhóm đội hình, hướng về Xuân Quả với vẻ bi thương đầy vơi, thì thấy Xuân Quả đang mặt mũi xám ngoét, toàn thân bị bao phủ bởi một luồng khí đen dày đặc. Thái Khả Phu khựng người, mở to mắt ngạc nhiên nhìn Xuân Quả, môi run run phát ra những âm thanh đầy bối rối.

"Bé... bé Xuân Quả, cậu ấy... cậu ấy... cậu ấy đánh tức giận sao? Lẽ nào... lẽ nào là do cảm nhận được suy nghĩ vừa rồi của mình nên cậu ấy mới tức giận như thế? Thực ra cậu ấy cũng quan tâm mình đúng không? Thế mà đến bây giờ mình mới hiểu, phía sau vẻ ngoài lạnh lùng kia thực chất là một trái tim cháy bỏng! Mình đã phạm một tội ác tày trời! Hu hu hu hu!"

Bình.

"Thái Khả Phu, em lại đang rên rỉ cái gì đấy? Lần nào cũng gây rối trật tự, theo tôi đến phòng giáo vụ ngay!"

Một giọng nói vang lên kịp thời cắt đứt cơn xúc động của Thái Khả Phu, thầy trưởng phòng giáo vụ sa sầm mặt mũi, hùng dũng lao đến trước mặt cậu ta, tóm lấy gáy áo cậu chàng, lôi xềnh xệch ra khỏi đội hình như lôi bao tải, nhưng chỉ làm kích động thêm ý chí kiên gan của Thái Khả Phu.

"Bé Xuân Quả, cậu hãy yên tâm, mình sẽ không bao giờ từ bỏ cậu."

"Thái Khả Phu! Không được lớn tiếng gào thét!"

"Ai da, đừng có đánh vào mặt em!"

Chứng kiến hành vi khó hiểu của Thái Khả Phu, mọi người đều neho mắt nhìn nhau.

Xuân Quả ngán ngẩm liếc nhìn Thái Khả Phu, thờ dài bất lực.

"Tên đàn độn."

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Chương 3.3

Ngày hôm nay hình như là "Ngày Xuân Quả gặp nạn" thì phải, "con phong ba bão táp của Thái Khả Phu" vừa dứt, trước cửa lớp 258 khối lớp 10 lại lúc nhúc một đám học sinh, trong đó phải đến 99% là con gái. Họ bàn tán sôi nổi như thể đang đứng xem siêu sao, chốc lại phát ra những tiếng kêu, tiếng hét rất khoa trương. Chẳng mấy chốc, hành lang lại biến thành cái chợ vỡ, náo nhiệt hết sức. "Oaaa, đẹp trai quá! Cậu ấy là ai vậy? Trước đây chưa từng nhìn thấy."

"Là học sinh trường mình sao? Chẳng lẽ là học sinh mới chuyển đến?"

"Sao không chuyển đến lớp mình nhỉ? Tiếc quá!"

Chen chen chen... Phù phù!

Xuân Quả chật vật đẩy bức tường người đang chắn trước mặt, cố hết sức chen vào trong lớp, tiếng la hét của đám nữ sinh xung quanh khiến cho cô bé chóng hết cả mắt, đám đông đang hưng phấn chen lấn xô đẩy làm Xuân Quả nhúc nhích cũng khó khăn.

Bất kể cái tên đang ngồi trong lớp là ai, tóm lại chắn chắn là không hợp vía với mình, nếu không tại sao lại nhằm đúng ngày mình trực nhật mà chuyển đến trường này, gây khó dễ cho mình chứ?

Xuân Quả âm ức nghĩ thầm, vừa chen lấn cực lực lên được phía trước đám đông thì ngạc nhiên nhận ra phòng học lúc này đang trống hoác, chỉ có duy nhất một anh chàng mặc áo sơ mi giản dị màu trắng đang ngồi một mình ở chiếc bàn nằm chính giữa lớp, đôi chân dài vắt vẻo đung đưa, vừa tự nhiên phóng khoáng vừa đầy sức hấp dẫn.

Đám nữ sinh chỉ dám đứng tụ tập ngoài cửa lớp như thể sợ bị sức hấp dẫn siêu phàm của cậu ta thiêu bùng, có một ai dám lại gần cậu ta một bước. Còn hội con trai thì nhìn gương mặt đẹp đến mức trước giờ không dám tưởng tượng là có thể nhìn thấy trong đám đông ấy, mà thấy sợ nếu lại gần sẽ trở thành vật hy sinh để tạo nên một bức tranh tương phản gay gắt.

"Là cậu ta..."

Xuân Quả nhìn cậu nam sinh, trong đầu bỗng nhiên trống rỗng, đứng chôn chân tại chỗ. Khuôn mặt đẹp như thần mặt trời, nước da trắng bóc như thần sắc đẹp, đôi mắt thông minh như nữ thần trí tuệ, mái tóc đen nhánh như nữ thần mặt trăng... Gương mặt hoàn mỹ mang dấu ấn của các vị thần đó, gương mặt gây ấn tượng sâu sắc cho người khác đó, làm sao mà Xuân Quả có thể quên được.

Như thể cảm nhận được "luồng điện cao thế" phát ra từ người Xuân Quả, cậu nam sinh quay đầu lại. Khi ánh mắt chạm phải Xuân Quả- lúc này đang đờ ra như khúc gỗ, cậu ta khẽ nhếch môi, để lộ một nụ cười khẩy khiến người khác mê mẩn.

"Hi! Anh Đào, chúng ta lại gặp nhau rồi!"

"Thương... Thương Không Lắm?" Nghe thấy "nickname" quen thuộc đó, Xuân Quả sững sờ, một niềm xúc động trào dâng cuộn cuộn trong đầu và trong lồng ngực.

Anh Đào... Đây là biệt hiệu mà Thương Không Lắm đặt cho mình. Cậu ấy gọi mình như vậy... chứng tỏ cuộc gặp gỡ giữa mình và cậu ấy trên cây long não lúc chiều tối qua không phải là nằm mơ. Là thật.

"À đúng rồi, cậu thích tác phẩm hội họa ngày hôm qua của tôi chứ?" Thấy Xuân Quả mãi không nói gì, cậu nam sinh nháy mắt, cười cười và bổ sung thêm một câu.

Đùng đoàng...

Nhớ lại hôm qua bị người ta chế nhạo trên đường về, niềm xúc động vừa trào dâng trong lồng ngực Xuân Quả trong nháy mắt đã biến thành sấm sét, khiến người Xuân Quả run lên từng chập không dứt, còn lá phổi thì như muốn nổ tung nứt toác.

Kiểm chế... Phải kiểm chế...

Xuân Quả hít một hơi thật sâu, gắng sức kiểm chế cơn giận, trong bụng lăm lăm như tảng kinh, tự khuyên nhủ bản thân phải giữ bình tĩnh.

Đừng nổi giận vội... đừng nổi giận vội... Cậu ta là Thương Không Lắm, là Thương Không Lắm mà đã chờ đợi suốt mười năm qua đó. Tuy hơi quái quái một chút, nhưng dù thế nào cũng phải làm rõ sự tình đã rồi tính. Đáng chết thật... Mình sắp bị tên khùng này làm cho rối loạn tâm thần rồi.

"Phiiii... Phụt!" Nhìn thấy vẻ mặt Xuân Quả thay đổi chóng mặt như bốn mùa luân chuyển, Thương Không Lắm không kìm được, bật cười thành tiếng. Cậu ta đưa một tay lên chống cằm, nhìn thẳng vào Xuân Quả một cách thích thú, rồi khẽ lăm bắm

"Đúng là một cô nàng thú vị, xem ra mình đến đây là đúng rồi."

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Chương 3.4

"Trước khi vào tiết học, tôi xin giới thiệu một học sinh mới chuyển đến lớp ta- bạn Thương Không Lắm." Vì "cậu bé thần kì" Thương Không Lắm" giảng" xuống lớp 258 khối lớp 10 của trường trung học Đom Đóm mà các thầy cô phải mất đúng hai mươi phút mới xua được đám học trò tụ tập ngoài hành

lang về lớp.

Lúc này trên bục giảng của lớp 258 khối lớp 10, thầy chủ nhiệm vừa nói dứt tên của Thương Không Lắm, cả lớp lập tức vang lên một tràng vỗ tay hào hứng.

Đám con gái kích động mở to mắt nhìn Thương Không Lắm đang đứng cạnh thầy chủ nhiệm trên bục giảng, chốc chốc lại quay ra háo hức nhìn nhau.

Đám con trai thì hậm hực, thể hiện sự "ngửa mặt" đối với Thương Không Lắm bằng cách chế nhạo lũ con gái si tình, nhưng thật ra đa số tụi nó đều đã lên lút nhắn tin cho bạn bè ở các lớp khác khoe khoang là học cùng lớp với Thương Không Lắm.

"Từ hôm nay trở đi, bạn Thương Không Lắm sẽ học chung với cả lớp, các em phải giúp đỡ bạn ấy, để bạn ấy nhanh chóng hòa nhập với đại gia đình của chúng ta."

Bộp bộp bộp!

Thầy giáo vừa dứt lời, cả lớp lại vang lên một tràng vỗ tay như sấm rền. Thầy chủ nhiệm trước giờ chưa từng được học sinh yêu mến ủng hộ như thế, nhìn ánh mắt đầy kính trọng và ủng hộ của học sinh trong lớp dành cho mình, khuôn mặt thầy liền hiện lên một vầng hào quang từ bi nhân ái, lại càng đặc biệt quan tâm và nhiệt tình hơn đối với Thương Không Lắm- người đã đem lại vinh quang này cho thầy.

Thế mà trong không khí hiền hòa đó, chỉ có đúng một người- Xuân Quả- là giống như một nốt nhạc lạc điệu trong khúc hát ngợi ca hoan hỉ, cô bé chăm chú nhìn Thương Không Lắm đang đứng trên bục giảng, đôi mắt hiện lên một ánh nhìn phức tạp khiến người khác không sao hiểu được.

"Thương Không Lắm! Mình có thể hỏi cậu một câu được không?" Đột nhiên một bạn nữ giơ cao cánh tay đặt câu hỏi trong tiếng cười của đám con gái xung quanh.

"Đương nhiên là được." Thương Không Lắm gật đầu, nụ cười mê hoặc trên gương mặt cậu khiến cho cô nàng vừa giơ tay chưa kịp nói hết câu mặt đã đỏ ửng.

"Bọn mình muốn biết... Xuân Quả từng nói là cậu ấy gặp 'cậu bé thần kì' Thương Không Lắm ở trên núi, cậu ấy sống trong rừng, không chỉ rất giỏi thể thao, mà còn vừa tốt bụng vừa lãng mạn, lại có rất nhiều bạn bè là các loài động vật nữa. Người đó... có phải là cậu không?"

"He he, trong mắt Anh Đào, tôi... A, bây giờ phải gọi là bạn Xuân Quả thì thích hợp hơn... Thì ra tôi hoàn hảo như vậy sao?" Thương Không Lắm nháy mắt tinh nghịch với Xuân Quả và nở một nụ cười tươi rói.

Xuân Quả như bị sét đánh trúng, cảm giác như có hai hòn lửa đang thiêu đốt khuôn mặt, hai má lập tức đỏ ửng lên còn hơn cả con bạch tuột vừa bị luộc chín. Cô bé quay mặt đi, muốn tránh ánh mắt như có tia lửa điện của Thương Không Lắm, nhưng lại lập tức bị ánh mắt đó kị đến mức có thể giết người, cái tụi con gái xung quanh khiến cho toàn thân lạnh toát.

"Thế tức là thật à? Cậu thật sự đúng là 'cậu bé thần kì' Thương Không Lắm? Nhưng tại sao bao lâu nay cậu không hề xuất hiện?" Các bạn trong lớp nghe xong câu trả lời của Thương Không Lắm thì lập tức sôi sục lên, một nữ sinh khác tiếp tục truy hỏi.

"À... Đó là vì mình chuyển trường. Giống như lần này ấy, he he." Thương Không Lắm chớp chớp đôi mắt đen láy như pha lê đen, cố ý xòe hai tay ra làm bộ bó tay hết cách.

"Chuyển trường à?" Xuân Quả kích động nắm chặt hai tay, lăm lăm nhắc lại lời của Thương Không Lắm, trong lòng chợt trào dâng một nỗi niềm khó tả.

Lấy việc "chuyển trường" làm lý do suốt mười năm không thấy xuất hiện trên núi, thực sự thì cũng có lý. Nhưng không hiểu tại sao cứ thấy là lạ thế nào.

"Còn nữa, còn nữa, sao lúc nhỏ cậu lại sông trên núi?"

"Được rồi, được rồi, mọi người còn câu hỏi gì thì xin mời hỏi Thương Không Lắm sau khi tan học."

Thầy chủ nhiệm vỗ hai tay cho cả lớp trật tự, rồi quay đầu nhìn Thương Không Lắm một cách âu yếm, "Thương Không Lắm, bên cạnh Xuân Quả còn một chỗ trống, em ngồi ở đó nhé."

Câu nói của thầy giáo làm Xuân Quả giật thót. Nhưng cô bé còn chưa kịp phản ứng thì sau lưng đã vang lên một giọng nói như sấm rền, suýt nữa thì thùng cả màng nhĩ Xuân Quả.

"Em phản đối!" Cùng lúc giọng nói vang lên, một cánh tay giơ lên thẳng cánh từ chỗ ngồi phía sau lưng Xuân Quả, dưới cánh tay là đôi mắt như sắp tóe lửa của Thái Khả Phu, "Chỗ này tuyệt đối không thể để cho cậu ta ngồi vào được."

Trong tiếng xì xào của các bạn trong lớp, Thương Không Lắm liếc nhìn Thái Khả Phu, khẽ "hừ" một tiếng như thể vừa thấy một con ruồi ồn ào.

"Thưa thầy, em không thích ngồi ở chỗ 'mất bảo' đó, có thể cho phép em đổi sang chỗ khác được không ạ?"

Xuân Quả kinh ngạc, mặt đỏ bừng.

Lại nữa rồi. Cái tên này tự nhận mình là Thương Không Lắm, nhưng hôm qua thì vẽ lên mặt mình, hại mình kì đến suýt tuột cả da mặt, bây giờ thì lại bảo

chỗ cạnh mình là mất bảo... Tên khùng này rốt cuộc đang nghĩ cái quái gì thế?

"Nhưng mà hiện giờ trong lớp không còn chỗ trống nào khác..." Thầy chủ nhiệm nhìn quanh rồi ái ngại trả lời.

"Thưa thầy, có thể đổi chỗ người ngồi cạnh em ạ."

"Á! Em! Em cũng muốn đổi bạn cùng bàn. Em muốn đổi từ lâu rồi."

"Cái gì? Đây, sao cậu lại đòi đổi chỗ hả?"

Đám con gái vốn tưởng rằng đã mất cơ hội, giờ thấy Thương Không Lắm xin đổi chỗ ngồi thì lũ lượt giơ tay xin xỏ. Năm tay của Xuân Quà đã xiết chặt đến mức sắp nổ tung.

Thái Khả Phu lại càng bức xúc hơn, nhảy chồm lên từ chỗ ngồi của mình, mặt đỏ tía tai, chỉ vào mũi Thương Không Lắm:

"Đồ công tử bột! Cậu muốn ném thử nắm đấm của Thái Khả Phu đúng không? Cậu dám chê chỗ ngồi bên cạnh bé Xuân Quà?"

"Đồ ngốc... Cậu không thể bắt lời đi được à?" Trán Xuân Quà toát mồ hôi hột, nhưng cũng chỉ có thể hứng ánh mắt kì dị mà đám bạn xung quanh bắn sang mình. Cô bé cúi đầu xấu hổ không biết chui vào đâu.

"Nếu đã như thế thì tôi cung kính không bằng tuân lệnh rồi." Không ngờ lần này Thương Không Lắm trả lời rất sáng khoái, khiến cho Thái Khả Phu chết đứng như đĩa DVD bị kẹt!

"Í!"

Không để Thái Khả Phu kịp hoàn hồn, Thương Không Lắm đã một tay xách cặp, một tay đút túi quần đi tới chỗ ngồi bên cạnh Xuân Quà và ngồi xuống. Cậu ta quay sang nháy mắt với Xuân Quà, rồi ngoảnh đầu lại nhìn Thái Khả Phu và giơ ngón tay cái lên, đôi mắt đầu vể đặc ý vì đạt được mục đích.

"Cảm ơn nhé!"

"Cái gì?"

"Anh Đào, sau này nhờ cậu chỉ giáo nhé!"

"A... Được... được..."

Thương Không Lắm không cảm nhận được ánh mắt phẫn nộ như muốn ăn tươi nuốt sống của Thái Khả Phu, vẫn hồn nhiên đưa tay ra bắt tay Xuân Quà.

Xuân Quà không dám tin, rút rề thò tay ra, mãi đến giây phút bàn tay ấm áp của Thương Không Lắm nắm chặt lấy tay mình, cô bé vẫn không phân biệt nổi lúc này mình đang ở thực tại hay trong mơ.

Thương Không Lắm... Thương Không Lắm thực sự đã quay về rồi sao? Giờ đây cậu ấy rõ ràng là gần trong gang tấc, hơn nữa lúc này cậu ấy đã trả lời rõ ràng câu hỏi của mọi người... Nhưng sao mình vẫn cảm thấy đây không phải là hiện thực?

Hỗn loạn... Đầu óc mình hỗn loạn quá! Hơn nữa trong lòng mình còn rất nhiều nghi hoặc. Có lẽ mình cần nói chuyện với cậu ấy...

Thế nhưng... có nằm mơ Xuân Quà cũng không ngờ được rằng, muốn nói với người ngồi cách mình chưa đến 5cm một câu lại khó hơn cả nói chuyện với thỏ ngọc trên cung trăng.

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Chương 3.5

Mười phút giờ giải lao

"Cuối tuần này mình tổ chức 'party' tại nhà, Thương Không Lắm đến tham dự nhé?"

"Thương Không Lắm, có thể cho mình số di động của cậu không?"

"Thương Không Lắm, cậu có nick QQ k? Thêm mình vào danh sách bạn bè đi!"

Vừa tan học, đám bạn trong lớp, nhất là tụi con gái, cứ giống y như mấy cái đinh sắt bị cục nam châm Thương Không Lắm hút về xung quanh, rồi dính chặt không rời quanh bàn học của cậu ta.

Xuân Quả ngồi tại chỗ, một tay chống cằm, một tay âm ỉc quay bút.

Đáng ghét, chẳng hòng gì nói chuyện với Thương Không Lắm sau khi hết tiết học, bây giờ cậu ta bị bao vây trùng trùng lớp lớp, ngay cả nhìn còn chẳng thấy nổi cậu ta! Hơn nữa cái bàn của mình...

Xuân Quả ngán ngẫm nhìn chỗ ngồi bị đám bạn "chiếm đoạt" phía trước mặt, rồi quay sang nhìn cậu bạn Thái Khả Phu cảm động phát khóc vì tự nhiên lại biến thành "bạn cùng bàn" với mình, cúi đầu bất lực.

Xem ra muốn nói chuyện với Thương Không Lắm vào giờ giải lao là chuyện không thể rồi... Tìm cơ hội khác vậy.

Giờ Vật lý

"Do trọng lực nên..."

Trên lớp, thầy dạy Vật lý đang giảng thao thao bất tuyệt về trọng lực trên bục giảng, nước bọt bắn tung tóe.

Xuân Quả ngoáy vò một dòng chữ trên vở nháp- "Tôi muốn nói chuyện với cậu sau khi tan học. Xuân Quả.", rồi xé ra vo lại.

Thế nhưng đúng lúc quay ra định ném cục giấy đó cho Thương Không Lắm, Xuân Quả bỗng giật bắn người, cục giấy vừa vo lại trong tay run run lên trên không.

Bởi vì lúc đó những cục giấy trắng ở trên bàn Thương Không Lắm nhiều như mưa đá chưa kịp tan, cục to cục bé nằm rải rác khắp xung quanh. Tụi con gái trong lớp đưa nào cũng tranh thủ lúc thầy giáo quay lưng viết bài để nhìn Thương Không Lắm bằng ánh mắt quan tâm hết mực.

Mồ hôi trên trán Xuân Quả vã ra như nước mưa, cô bé đau đầu nhìn Thương Không Lắm.

Cái tên này "hot" thật đấy, đồng giấy vò kia chắc chắn là của tụi con gái trong lớp viết cho hắn! Dù bây giờ mình có ném giấy cho hắn thì xem chừng cũng bị lẫn hết vào đồng giấy ngồn ngộn kia thôi, hắn chẳng thể nào nhìn thấy được đâu.

Thôi bỏ đi, lại tìm cơ hội khác để hẹn cậu ta vậy...

Giờ thể dục

"Các em, để rèn luyện khả năng phối hợp của các em, bài tập thể dục hôm nay là hai người ghép lại đi bằng ba chân! Danh sách phân nhóm như sau..." Sau khi thầy giáo đọc hết danh sách phân nhóm dài lê thê, Xuân Quả đã đứng cạnh Thương Không Lắm.

Cơ hội tốt đây! Tuy thời gian ngắn ngủi, nhưng nói được câu nào hay câu đó.

Nhìn Thương Không Lắm đang đứng bên cạnh, mắt Xuân Quả lóe sáng, kiểu như "đang đói thì không kén chọn thức ăn".

Nhưng đúng lúc Xuân Quả vừa mở miệng, vẫn còn chưa kịp thốt ra tiếng nào, thì đột nhiên...

Huych!

Một cô bạn đứng sau Xuân Quả không hiểu tại sao lại ngã lăn đùng ra sân.

"Ái da! Đau quá! Thương Không Lắm, phiền cậu đưa mình tới phòng y tế với!" Cô nàng ôm lấy mắt cá chân, nũng nịu rên rỉ.

"Cái gì...?" Nghe thấy lời đề nghị của cô bạn, đầu Xuân Quả bắt đầu bốc khói vì giận dữ.

Nhỏ đó rút cuộc là bị thương ở chỗ nào chứ? Mắt cá chân không đỏ cũng không sưng, nhìn còn khỏe mạnh hơn cả vận động viên vừa đoạt huy chương vàng Olympic nữa.

"Thương Không Lắm, nhờ em đó." Thế mà thầy giáo thể dục cũng nhảy vào góp vui, vỗ vỗ vai Thương Không Lắm giao "trọng trách".

"À, cũng được ạ."

Thương Không Lắm nhún vai, bước tới đỡ cô bạn vừa "bị thương" đi đến phòng y tế, để lại Xuân Quả đứng ngẩn ngơ đau đớn nhìn cái bóng kéo dài của Thương Không Lắm và cô bạn kia.

Lại thất bại rồi...

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 3.6

Cứ như thế, suốt một ngày trời, Xuân Quà như bị mắc phải lời nguyền, không thể nói được với Thương Không Lắm một câu! Trước giờ chưa từng cảm thấy thời gian trôi đi nhanh thế này, sau khi nỗ lực lần thứ mười ba của Xuân Quà tiếp tục thất bại, tiếng chuông báo tan trường vang lên một cách vô tình trong ánh tà dương.

Đám bạn cùng lớp đều đã lần lượt vác cặp ra khỏi phòng học, Thái Khả Phu đã bị "Tứ tiểu thiên nga" gọi đi tham gia hoạt động của câu lạc bộ. Còn "bạn cùng bàn" Thương Không Lắm thì đã bị hai nữ sinh lớp bên cạnh tóm đi từ trước lúc chuông reo, đến giờ vẫn chưa thấy quay lại...

"Thế là thế quái nào? Giao ước giữa mình và tên khùng đó bị nguyên rủa rồi sao? Ngồi cùng bàn với nhau suốt một ngày rồi mà k có cơ hội nói lấy một câu..." Xuân Quà nằm bò ra bàn, nghiêng đầu nhìn chiếc bàn trống hươ trống hoác bên cạnh, cau có lâu bâu. Nhớ lại giao ước giữa mình với Thương Không Lắm dưới cây long não mười năm trước, trái tim Xuân Quà giống như trái chanh bị nướng chín, liên tục vã ra bọt nước chua lè.

Cộp cộp cộp... Cộp cộp cộp...

Đột nhiên, hành lang bên ngoài lớp học vọng lại tiếng bước chân dồn dập.

Xuân Quà lơ mơ nhướn mắt nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy một bóng người quen thuộc đang vội vã đi lướt qua cửa sổ phòng học.

Là Thương Không Lắm! Mà lại có một mình cậu ta.

Mắt Xuân Quà sáng quắc, ngồi bật dậy như lò xo, kinh ngạc nhìn theo bóng người ngoài cửa sổ biến mất ở cửa sau.

Cơ hội tốt đây! Nhân lúc Thương Không Lắm đang có một mình, mà lại lúc giờ tan học, giờ mình đuổi theo gọi cậu ta lại, chắc chắn sẽ tìm được nơi thích hợp để ngồi nói chuyện với cậu ta.

"Quyết định thế đi!"

Xuân Quà đã quyết chí, lôi cặp sách ra khỏi ngăn bàn, rồi cuống cuống đuổi theo từ cửa sau lớp học.

Ó... Ai thế?

Thế nhưng khu Xuân Quà vừa bước chân ra khỏi cửa thì có vài bóng người đột ngột nhảy ra, đứng dàn hàng như một bức tường chặn đứng lối đi của Xuân Quà!

Xuân Quà trở mắt nhìn năm nữ sinh mặt mũi hầm hầm như báo kê đang đứng khoanh tay nhìn mình. Cô bé có một dự cảm k lành, bởi cảm nhận được ánh mắt của mấy nhỏ này đang tràn ngập sự đố kỵ.

Đứng phía trên "bức tường người" là một nhỏ tóc dài có thân hình to gấp đôi Xuân Quà, nhỏ ta sẫm soi Xuân Quà một lượt từ trên xuống dưới, rồi phi hai luồng hơi từ cái mũi trông bé xú so với khuôn mặt to như cái bồn rửa mặt.

"Xuân Quà, đầu tiên xin phép tự giới thiệu, bọn này là thành viên đội hộ vệ của Thương Không Lắm."

"Thương Không Lắm... Đội hộ vệ..." Xuân Quà quét ánh mắt nhìn hết lượt năm nhỏ nữ sinh trước mặt mà trán vã mồ hôi hột.

Thương Không Lắm mới chuyển trường đến đây từ sáng nay, thế quái nào mà đến lúc tan học đã có ngay một "đội hộ vệ" rồi??

Phạch.

Xuân Quà đang thì thầm trong bụng thì trước mặt bỗng vang lên một tiếng giòn tan, khiến cô bé giật nảy mình.

Xuân Quà đưa mắt nhìn theo hướng phát ra âm thanh thì thấy trong tay nhỏ mập kia đã "hô biến" ra một ống quyền không biết từ lúc nào, nhìn cứ như Thánh chỉ của Hoàng đế vậy.

Hai tay nhỏ mập đỡ lấy "Thánh chỉ" một cách cung kính, nhìn Xuân Quà bằng vẻ mặt không thể nghiêm túc hơn.

"Xuân Quà, tuy giờ đây đã chứng thực được là trước đây cậu không hề nói dối, nhưng chúng tôi muốn nói cho cậu biết rằng, Thương Không Lắm không phải chỉ thuộc về một mình cậu, mà thuộc về tất cả chúng ta."

"Đúng thế! Xuân Quà, cậu tuyệt đối không được phép độc chiếm Thương Không Lắm chỉ vì trước đây từng là bạn với cậu ấy!"

"Đúng đúng! Thương Không Lắm là bạn của tất cả mọi người!"

Nhỏ mập vừa dứt câu, mấy nhỏ đằng sau liền hòa theo như hát bè, làm Xuân Quà chột liên tưởng đến Thái Khả Phu và "Tứ tiểu thiên nga"...

("Hất xì!" Lúc này, tại sân bóng rổ, Thái Khả Phu hất xì một cái rõ to, mừng rỡ ngược nhìn mặt trời lúc xế chiều, mặt đầm nước mắt: "Tục ngữ có câu, hất xì tức là có người đang nghĩ tới mình, lẽ nào bé Xuân Quà đang nhớ tới mình sao?")

"Nói... Nói vậy cũng đúng! Hơ hơ... hơ hơ..." Xuân Quà quệt mồ hôi trên trán, gật đầu đáp.

Tục ngữ có câu "Tránh voi chẳng xấu mặt nào", đối chọi với mấy nhỏ "hộ vệ" này chẳng khác nào ruồi bay vào mạng nhện, tự đâm đầu vào chỗ chết. Tóm lại, cứ nịnh nọt bọn nó cho xong chuyện rồi tính, còn phải mau chóng đi tìm Thương Không Lắm nữa!

"Ừm, tốt lắm!" Thấy Xuân Quà đã chấp nhận thỏa hiệp ban đầu, nhỏ mập và bốn nhỏ sau gật đầu hài lòng. "Nhưng chỉ thế thôi vẫn chưa đủ. Vì cậu có thân phận đặc biệt, không chỉ là bạn cũ của Thương Không Lắm, mà giờ lại còn là bạn cùng bàn nữa. Sau khi bàn bạc, đội hộ vệ chúng tôi đã soạn ra mười điều quy định cho riêng cậu, cậu có nghĩa vụ bắt buộc phải tuân thủ."

"Mười... mười điều?" Xuân Quà chớp mắt ngơ ngác, một loạt đốm đen thi nhau bay qua trong đầu.

"Được... được, quy định gì vậy?" Xuân Quà cố nén tâm trạng sốt ruột, lí nhí hỏi.

Nhỏ mập nhìn Xuân Quà đầy khinh miệt, hắng giọng đồng dục đọc tiếp ống quyển trên tay.

"Điều một, buổi sáng đến trường không được nói chuyện riêng với Thương Không Lắm; điều hai, trong giờ học không được nói chuyện riêng với Thương Không Lắm; điều ba, giờ giải lao không được nói chuyện riêng với Thương Không Lắm; điều bốn, tan học không được nói chuyện riêng với Thương Không Lắm, cũng không được đi về cùng hay làm bất cứ việc gì cùng Thương Không Lắm; điều năm..."

Đứng nghe nội dung của "quy định bất bình đẳng", Xuân Quà ảm ức đảo mắt.

Mấy nhỏ này... nói đi nói lại thực ra chỉ muốn thể hiện mỗi một mong muốn- Xuân Quà, xin hãy biến mất hoàn toàn trước mặt Thương Không Lắm. Hừ, nhưng mình sẽ không ngoan ngoãn nghe lời tụi nó mà chấp hành mấy quy định vớ vẩn này đâu. Mình đã đợi Thương Không Lắm suốt mười năm, lần này gặp được rồi, ít ra cũng phải làm rõ hết những nghi vấn trong lòng mình.

"Xuân Quà... Xuân Quà! Tôi đã đọc xong quy định, cậu nghe rõ hết rồi chứ?" Nhỏ mập sốt ruột hỏi Xuân Quà.

"À...à, nghe... nghe rõ cả rồi, tôi sẽ tuân thủ hết." Xuân Quà vừa nói vừa giả bộ thành khăn gạt đầu lia lịa, nhưng trong lòng chỉ sốt ruột trần trờ mỗi chuyện Thương Không Lắm đi về hướng nào.

"Tốt lắm!" Nghe thấy câu trả lời của Xuân Quà, gương mặt căng như dây đàn của nhỏ mập hiện lên một nụ cười đắc ý, ngoái đầu nhìn bốn nhỏ đứng đằng sau bằng ánh mắt chiến thắng, rồi quay người lại chau mày nhìn Xuân Quà- người lúc này có vẻ như đang rất sốt ruột.

"Xuân Quà, cậu có vẻ đang nóng ruột, cậu định đi đâu à?"

"Đi tìm Thương Không Lắm..."

Thôi xong!

Một phút phân tâm, Xuân Quà đã buột miệng nói ra suy nghĩ thật trong đầu, quả tim đang đập loạn xạ như chú khỉ con nhảy nhót trong lồng ngực ngay lập tức trở nên lạnh toát.

Sắc mặt năm nhỏ nữ sinh đứng trước mặt Xuân Quà biến đổi liên tục như kính vạn hoa, một giọng nói lạnh lùng và tức tối rít lên từ kẽ răng đang nghiền chặt của nhỏ mập.

"Xuân Quà!!! Tôi vừa mới đọc dứt lời mười quy định dành cho cậu, cậu đã vi phạm ngay "điều bốn, tan học không được nói chuyện riêng với Thương Không Lắm, cũng không được đi về cùng hay làm bất cứ việc gì cùng Thương Không Lắm". Xem ra chỉ thuyết giáo với cậu là chưa đủ, chị em đâu, đem cậu ta tới đại bản doanh của chúng ta, dạy cho cậu ta một bài học!"

Cái gì? Đại bản doanh? Mấy nhỏ này còn định tra tấn nữa hay sao?

Xuân Quà lạng người, há hốc mồm, thấy mình sắp bị mấy nhỏ kia tóm cổ đến nơi, vội vàng cầm đầu chạy về cửa trước phòng học, chuẩn là thượng sách.

Xem ra hôm nay không thể đi tìm Thương Không Lắm được rồi, tốt nhất là giữ lấy cái mạng quèn của mình đã rồi tính.

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 3.7

"Xuân Quả! Cậu ra đây cho tôi! Lẩn trốn thì có bản lĩnh gì chứ. Có giỏi thì cậu một chọi với tụi này xem." "Xuân Quả. Ra đây ngay! Nếu cậu đi tìm Thương Không Lắm, tôi... tôi sẽ chết cho cậu xem."

"Xuân Quả! Tôi không phản đối chuyện cậu đi tìm Thương Không Lắm nữa! Tôi sẽ giúp cậu! Cậu mau ra đi! Chúng ta cùng nói chuyện."

Năm thành viên của "Đội hộ vệ Thương Không Lắm" tức tối gào thét âm ỉ giữa sân trường vắng tanh vắng ngắt.

Cùng lúc đó phía sau bức tường gạch đỏ cách sân vận động không xa, Xuân Quả đang ngồi thụp xuống ôm cặp sách thở hồng hộc.

Đáng ghét... Vừa rồi mấy nhóc đó hùng hục đuổi theo mình cứ như đuổi bắt cừu. Còn may là hệ thần kinh vận động của mình khá tốt, trèo qua được bức tường vây của phòng thí nghiệm câu lạc bộ sinh vật, nên mới thoát được kiếp nạn này. Nhìn bộ dạng tụi nó lúc này, nếu mà để tụi nó tóm được, chắc mình gần như không còn cơ hội nhìn thấy mặt trời sáng mai nữa.

"Phù... Có điều cứ tiếp tục thế này thì chắc là mình chẳng còn cơ hội nói chuyện riêng với Thương Không Lắm rồi..." Xuân Quả lẩm bẩm một mình, buồn bã thở dài.

Lúc này, tiếng la lối của "Đội hộ vệ Thương Không Lắm" bên phía sân vận động đã ngừng lại, Xuân Quả đứng dậy phui phui đất cát bám trên cặp sách, quay đầu ngó nghiêng quan sát xung quanh.

Phòng thí nghiệm của câu lạc bộ sinh học là khu vực mới được trường trung học Đom Đóm xây dựng đầu năm nay, ngoài những học sinh xuất sắc của câu lạc bộ sinh vật ra, bình thường không cho phép người ngoài vào làm phiền.

Đây là lần đầu tiên Xuân Quả đến chỗ này, trong phòng có các loài thực vật đủ màu sắc được trồng theo hàng lối ngay ngắn, trên bốn bức tường vây bằng gạch đỏ xung quanh phủ đầy dây leo rậm rạp, gió nhẹ thổi qua là chúng lại dâng lên từng đợt sóng xanh rờn, lò xo xò nhưng mềm mại.

Ở một góc của phòng thí nghiệm có một nhà kính trồng hoa, trong nhà kính vẫn sáng đèn, hình như có người bên trong.

"Muộn thế này rồi mà ai vẫn còn ở đây nhỉ?..."

Không kim được tò mò, Xuân Quả vác cặp rón rén đi về phía nhà kính, nhưng khi cô bé vừa nhẹ nhàng đẩy cửa thì phát hiện ra trong nhà kính vắng tanh, không có lấy một bóng người.

"Không có ai à? Lạ thật!..."

Xuân Quả tò mò bước vào, nhìn ngó khắp nhà kính.

Trong nhà kính chỉ rộng chừng chín mét vuông này có đủ các loài thực vật um tùm trông như mọc tự do, nhưng lại có cảm giác ngay ngắn một cách khó hiểu. Ánh đèn màu cam rọi xuống từ trên nóc nhà kính, chiếu lên cành lá tươi tốt, khiến cho cả căn phòng được phủ lên một quang sáng ấm áp.

Trên chiếc bàn vuông nhỏ nhắn nằm chính giữa nhà kính, có một cuốn sổ tay đang để mở, trên sổ viết kín đặc những hàng chữ thanh thoát: "Kế hoạch xây dựng sân vận động mới của trường trung học Đom Đóm".

Dòng chữ đó đã thu hút sự chú ý của Xuân Quả, cô bé tò mò cầm cuốn sổ lên, đang mở to mắt định đọc tiếp thì từ phía sau vang lên giọng con trai trong trẻo.

"Ai đó?"

Xuân Quả khựng lại, cuốn sổ trong tay rơi phịch xuống đất.

Cô bé quay đầu lại, ánh mắt đang sợ hãi dần dần chuyển thành thành ngạc nhiên.

Lúc này, một anh chàng đang đứng ở cửa nhà kính. Cậu ta mặc bộ đồng phục giống y chang các nam sinh khác trong trường, nhưng không hiểu sao khi ở trên người cậu ta, bộ đồng phục lại đẹp tựa một bộ lễ phục hàng hiệu. Gương mặt thanh tú của cậu ta trắng nõn nà, kiểu tóc ngắn bình thường nhưng lại toát lên một phong thái nhã nhặn khiêm nhường. Đôi mắt dài và hẹp ẩn chứa rất trầm tĩnh điềm đạm hơn so với lứa tuổi và nó chứa một ánh sáng thông tuệ rất khó tả.

"Cậu là..." Anh chàng kia nhìn Xuân Quả, ánh mắt bắn khoắn và dò xét.

"À... cái... cái đó..." Xuân Quả mở miệng, trong phút chốc không biết nên bắt đầu giải thích từ đâu.

"Í? Có ai tới à?" Chính lúc này, một nữ sinh đeo kính bỗng nhiên thò đầu vào nhà kính.

Toi rồi! Lần trước thấy thầy trưởng phòng giáo vụ có nói, học sinh nào tự ý đến phòng thí nghiệm của câu lạc bộ sinh học mà không được cho phép, ít nhất cũng bị phạt viết bảng kiểm điểm. Giờ mình tự ý vào phòng thí nghiệm, bị hai người bắt quả tang, lại còn xem trộm sổ tay... Aaaa! Hôm nay đúng là ngày đại nạn của mình. Nếu không thì sao vận đen lại đến dồn dập như sóng biển xô bờ cát thế này?

"À, cậu ấy là bạn em chị ạ, em mời cậu ấy đến."

Tĩnh!

Câu nói bất ngờ của cậu bạn khiến không gian tối sầm trước mắt Xuân Quà bỗng bùng lên ánh sáng.

Xuân Quà kinh ngạc ngoài đầu nhìn cậu nam sinh thì thấy cậu ta đang dùng ánh mắt ra hiệu với mình. Xuân Quà đảo mắt một vòng, vội vàng cúi người lễ phép chào chị kính cận.

"Em chào chị, em là Xuân Quà, là học sinh lớp 10 ạ. Em xin lỗi đã làm phiền chị."

"He he he, khéo miệng ghê!" Chị kính cận đứng cười hi hi ngoài cửa, phẩy tay nhìn Xuân Quà, "Bình thường những ai không thuộc câu lạc bộ sinh vật mà đến đây sẽ bị nhà trường phạt, nhưng nếu là bạn của Hắc Kỳ Lượng thì đương nhiên là ngoại lệ rồi."

"Em cảm ơn chị!" Hắc Kỳ Lượng vừa cười vừa khẽ gật đầu ra ý cảm ơn chị kính cận.

Chị kính cận liếc nhìn Hắc Kỳ Lượng và Xuân Quà một cách ranh mãnh rồi đột nhiên mỉm cười đầy ẩn ý.

"Được rồi! Không làm phiền không gian riêng của hai đứa nữa. Chị không muốn bị tài năng lớn của câu lạc bộ sinh vật ghét đâu. Hai đứa đúng là trai tài gái sắc đấy. Ha ha ha!"

Nghe thấy lời trêu chọc của chị kính cận, hai má Xuân Quà đã hơi ửng đỏ.

Xem ra chị ấy hiểu lắm mối quan hệ của mình và anh chàng này rồi... Nhưng cậu ta rốt cuộc là ai nhỉ? Sao lại giúp mình? Hắc Kỳ Lượng... cái tên này nghe cứ quen quen...

Sau khi chị kính cận bỏ đi, Hắc Kỳ Lượng mới thở phào nhẹ nhõm.

Xuân Quà định thần lại thì thấy Hắc Kỳ Lượng đang quay sang nhìn mình, cơ thể vừa mới hơi được thả lỏng trong phút chốc lại bắt đầu căng thẳng, đôi mắt liếc nhìn cuốn sổ tay rơi trên nền nhà một cách bất an.

Chết rồi... Cuốn sổ tay này chắc là của cậu ấy. Xem trộm đồ của người khác chẳng phải việc hay ho gì, phải xin lỗi trước đã.

"A... Mình là Xuân Quà, học lớp 10. Mình không cố ý vào đây, mình bị người ta truy đuổi... Mình cũng không cố ý xem trộm cuốn sổ này đâu. Mình thấy trên đó có viết về việc xây dựng sân vận động mới, nhất thời tò mò nên mới... Tóm lại là cho mình xin lỗi!"

"Hi hi, không sao. Anh là Hắc Kỳ Lượng, học lớp 11." Hắc Kỳ Lượng vừa nói vừa tiến đến chỗ chiếc bàn, cúi người nhặt cuốn sổ, mỉm cười đứng trước mặt Xuân Quà, "Xuân Quà, anh biết tên của em đấy!"

"Anh biết... em?" Xuân Quà ngẩng đầu nhìn anh chàng đẹp trai như diễn viên trong phim thần tượng đang đứng trước mặt, rồi lấy tay chỉ vào mình, chớp mắt ngạc nhiên.

"Thật ra không có gì lạ đâu." Hắc Kỳ Lượng gấp cuốn sổ đặt trở lại mặt bàn, quay đầu nhìn Xuân Quà mỉm cười, "Từ hồi cấp hai em đã luôn cố hết sức bảo vệ khu rừng trên đỉnh núi. Vì nhà trường thông báo sẽ xây dựng sân vận động mới, hôm qua em còn tổ chức kêu gọi bảo vệ Rừng đom đóm. Tuy hoạt động kêu gọi bị thất bại vì có người nói em là 'kẻ lừa bịp', nhưng cậu học sinh chuyển trường mới xuất hiện hôm nay đã giúp em phục hồi danh dự, chứng minh chuyện 'cậu bé thần kì' mà em nói trước đây không phải là nói dối. À, nhân tiện nói luôn, trong buổi kêu gọi hôm qua, em mở đầu bằng quá trình tiến hóa của loài bướm, rất giàu sức tưởng tượng và cũng rất thành công."

Nghe Hắc Kỳ Lượng kể lại hàng loạt 'sự tích' của mình một cách trôi chảy, mắt Xuân Quà tròn xoe như trắng rằm tháng tám, sáng lấp lánh.

"Anh... sao anh biết hết những chuyện đó ạ...?"

"He he he, dù gì anh cũng là người của câu lạc bộ sinh vật, tất cả những chuyện có liên quan đến câu lạc bộ sinh vật anh đều quan tâm." Nói đến đây, đôi mắt Hắc Kỳ Lượng ánh lên một nét cười ẩn ý, "huống hồ mỗi hành động của Xuân Quà đều kinh thiên động địa, anh có muốn không biết đến cũng khó ấy chứ."

"A ha ha ha..." Xuân Quà quệt mồ hôi cười ái ngại.

"À đúng rồi, Xuân Quà, nếu em thích thiên nhiên như vậy, liệu có hứng thú gia nhập câu lạc bộ sinh vật của bọn anh không?"

Nghe nói đến chuyện này, Xuân Quà khựng lại, khuôn mặt tỏ vẻ khó xử.

"Anh Hắc Kỳ Lượng, tuy em thích thiên nhiên, nhưng em không thích đi nghiên cứu và cải tạo thiên nhiên như các nhà khoa học, mà hy vọng nó có thể sinh trưởng tự nhiên dựa vào ý chí của nó... Em nghĩ, người có suy nghĩ như vậy không thích hợp tham gia câu lạc bộ sinh vật đâu."

Hắc Kỳ Lượng lặng người một lúc, nhưng rất nhanh sau đó, cậu gật đầu mỉm cười tỏ vẻ thông cảm.

“Nói cũng đúng, thế thì anh không ép nữa. Nhưng anh rất tò mò, suy nghĩ của em là do bị ảnh hưởng từ ‘cậu bé thần kì’ Thương Không Lắm à?”

“Vâng.” Xuân Quả gật đầu thành thật, “chính cậu ấy đã cho em cảm nhận cái đẹp của thiên nhiên, đối với em, cậu ấy là người bạn đặc biệt nhất.”

“Thế thì chúc mừng em, hành động ‘phản đối xây dựng sân vận động mới’ của em cuối cùng cũng có bạn đồng hành đắc lực rồi!”

“Vâng! Hy vọng là thế! Ha ha ha!” Xuân Quả gật đầu cười vui vẻ, nhưng chỉ trong chốc lát, cô bé dường như nhớ ra điều gì, tiếng cười đột nhiên tắt lịm, nét mặt trở nên nghiêm túc, “À đúng rồi, anh Hắc Kì Lượng, vừa nãy em nhìn thấy trên cuốn sổ tay của anh có viết ‘Quy hoạch sân vận động mới’...”

“À cái đó...” Nhắc đến chuyện này, vẻ mặt Hắc Kì Lượng trở nên nghiêm trọng, cậu cầm cuốn sổ lên khẽ lật qua lật lại, “Vi trường mình quyết định xây dựng sân vận động mới và sẽ phải phá đi khu rừng trên đỉnh núi, nên giờ anh đang nghiên cứu xem mọi chuyện có thể đi theo chiều hướng khác không.”

“Nói thế nghĩa là anh cũng đang nghĩ cách bảo vệ khu rừng đó đúng không? Tốt quá rồi! Thật không hổ danh là thành viên của câu lạc bộ sinh vật!” Câu nói của Hắc Kì Lượng khiến Xuân Quả phấn chấn hẳn lên, cô bé thốt lên mừng rỡ và xắn tay áo hết như một chiến sĩ đang chuẩn bị chiến đấu trên tiền tuyến.

“He he, cũng có thể nói là như vậy!” Hắc Kì Lượng vừa nói vừa nhìn ra bên ngoài nhà kính, “Xuân Quả, bây giờ cũng muộn rồi, về nhà muộn quá không an toàn, để anh đưa em về.”

“Không cần phiền anh thế đâu. Em có thể tự về được. Vừa rồi nếu không có anh Hắc Kì Lượng giúp thì chắc là em bị nhà trường kỉ luật mất. Vốn dĩ em cứ tưởng hôm nay là ngày xui xẻo của mình, nhưng giờ em biết được là anh cũng đang cố gắng bảo vệ khu rừng đó, tâm trạng em vui lắm!” Xuân Quả cười tươi rói, giờ hai ngón tay hình chữ V biểu tượng chiến thắng về phía Hắc Kì Lượng, vẫy tay chào rồi quay người đi ra khỏi nhà kính.

Hắc Kì Lượng nhìn theo bóng Xuân Quả biến mất sau cửa nhà kính, nụ cười trên mặt bỗng vụt tắt, cậu quay lưng lại, khẽ thở dài, rồi ngẩng đầu nhìn bóng mình in trên trần kính trong suốt, thốt lên mấy câu khó hiểu.

“Thương Không Lắm... Ngoài Xuân Quả ra, thêm một nhân vật cần chú ý cũng đã xuất hiện... nhưng dù thế nào đi nữa, tuyệt đối không để bất cứ ai phá hỏng kế hoạch của mình.”

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chương 3.8

"Kế hoạch chiến đấu."

Trong căn phòng nhỏ ảm áp, Xuân Quả nằm nhoài ra dưới chiếc đèn bàn, đang cầm cúi viết gì đó thì đột nhiên có người đẩy cửa phòng, làm cô bé giật mình, vội vàng nhét tờ giấy kín đặc chữ xuống dưới cuốn vở trên mặt bàn, rồi quy quay chiếc bút trên tay để che giấu sự hoảng hốt của mình.

"Xuân Quả, vừa nãy thầy Trưởng phòng giáo vụ trường con có gọi điện cho ba, hai hôm nay con lại bị nhắc nhở đúng không?"

Nghe thấy âm thanh trầm ấm và hiền từ vang lên phía sau lưng, Xuân Quả ngoảnh đầu lại, gương mặt hiện lên một nụ cười đáng yêu như cún con đang lấy lòng chủ.

"Hi hi!Ba, con chào ba! Nhưng mà sao lần nào vào phòng con ba cũng không gõ cửa vậy?"

"Sao, sợ ba kiểm tra đột xuất phát hiện ra con đang làm gì không liên quan đến bài tập à?" Ba Xuân Quả ngồi xuống chiếc giường nhỏ bên cạnh bàn học, đôi mắt to giống hệt Xuân Quả đang liếc nhìn mép giấy thò ra phía dưới cuốn vở, lắc đầu thở dài, "Cái con bé này, sắp thi giữa học kì đến nơi rồi, lần trước con cam đoan với ba là nếu như kì thi giữa kì lần này con làm bài không tốt thì sau này cuối tuần không được ra khỏi nhà, mà ngoan ngoãn ở nhà học bài, con đừng có quên đấy!"

"Ba, con biết rồi mà! Ba chỉ có mỗi một đứa con gái này, ba đừng gây áp lực cho con quá chứ!" Xuân Quả cong môi, xoa xoa cánh tay ba làm nũng.

"Đúng là bố tay với con." Ba Xuân Quả dịu dàng vỗ về con gái.

Trong ánh đèn ảm áp, không khí đầm ấm nhẹ nhàng dâng lên trong căn phòng nhỏ nhắn của Xuân Quả, tựa như mặt hồ đang lăn tăn gợn sóng.

Nhưng khi ba Xuân Quả đặt hai tay trở lại đầu gối, nét mặt ông dần trở nên nghiêm túc:

"Mà này, ba nghe chú Trưởng nói, cái cậu con trai tên là Thương Không Lắm ở trên núi ngày xưa đã chuyển trường vào học ở lớp con rồi đúng không?"

"Vâng! Đúng ạ!" Xuân Quả cắn bút gật đầu, "Đấy, ba xem, con đã bảo là con không nói dối, lần này thì mọi chuyện rõ ràng rồi nhé!"

"Ừ ừ ừ. Ba biết rồi." Ba Xuân Quả lắc đầu cười, "Nhưng Xuân Quả này, lần này trường con định xây sân vận động mới, chuyện này con tuyệt đối không được can thiệp vào. Đó là chuyện lớn có liên quan đến sự phát triển của trường trung học Đom Đóm. Khi cậu bé kia chưa xuất hiện, chỉ mình con gây náo náo loạn thì cũng chưa ảnh hưởng gì mấy, nhưng giờ lại thêm cậu ta... Ba lo con sẽ gây họa."

"Ba, sao ngay cả ba cũng nói như thế?" Xuân Quả cong môi bất mãn, uất ức lâu bầu, "đúng ra là phải trách ba, nếu không phải vì mười năm trước ba dẫn bác Hắc Minh Sơn lên núi Mậu Sơn thăm dò địa hình, thì bác ấy đã không hoàn thành được 'bản đồ quy hoạch Mậu Sơn, núi Mậu Sơn cũng sẽ không như bây giờ, con gái ba cũng không cần phải vất vả bảo vệ 'Rừng Đom Đóm' như thế."

"Con ranh này, lại còn trách ba nữa chứ!" Ba Xuân Quả giả bộ tức giận đập nhẹ lên đầu con gái một cái, "Năm đó ba và bác Hắc Minh Sơn bị lạc trên núi Mậu Sơn, ngày hôm sau khi ba và bác ấy được mẹ con và dân làng tìm thấy, về nhà an toàn rồi thì cái đứa tiểu quỷ hay gây chuyện là con lại biến mất, một mình chạy lên núi Mậu Sơn giữa đêm hôm, đã thế lại đi những hơn một tuần, mẹ con lo đến mức tưởng như khóc mù cả đôi mắt."

"Thôi ba đừng nhắc nữa! Lần đó sau khi con trở về nhà, mẹ đánh con đến nổi hai mông sưng to như hai quả bóng rổ, thế mà ba cũng chẳng nói đỡ giùm con lấy một câu." Xuân Quả lau bầu, lấy tay che mông như thể vẫn còn chưa hết sợ, liếc nhìn ba đầy vẻ trách móc.

"Haizz, lần đó ba bị lạc đường, đừng nói là con, mà ngay cả ba cũng bị mẹ con mắng cho một trận." Nói đến đây ba Xuân Quả liền hạ giọng, ngoài đầu liếc nhìn ra ngoài cửa phòng, sau khi nghe thấy tiếng nhạc phát ra từ ti vi ngoài phòng khách vẫn vang lên đều đều, thì mới thở phào nhẹ nhõm, "Suyt, đừng có nhắc lại chuyện này với mẹ con đấy, không thì hai ba con mình chết với mẹ!"

"Suyt!" Xuân Quả gạt đầu, tỏ vẻ tán thành tuyệt đối trước đề nghị của ba, "Nhưng ba ơi, tại sao sau đó bác Hắc Minh Sơn lại đột ngột qua đời?"

"Ừm, về chuyện này thì thực ra ba cũng cảm thấy rất kì lạ." Nói đến đây, ba Xuân Quả nhíu mày, ông nhớ lại mọi chuyện với vẻ nghi ngờ, "Sau lần ba và bác ấy từ trên núi trở về, bác ấy lại tự mình lên núi thêm vài lần nữa, tiếp tục nỗ lực hoàn thành bản thiết kế quy hoạch núi Mậu Sơn. Nhưng sau này có một lần khi gặp bác ấy, thì bác ấy lại đem bản thiết kế sắp hoàn thành cất vào trong ngăn tủ rồi khóa lại, còn nói rằng con người nên chung sống hòa thuận với thiên nhiên, và quyết định không công bố bản thiết kế quy hoạch của mình nữa. Ngày hôm sau bác ấy lại đi lên núi một mình, kết quả là lần đó bị rơi xuống núi và qua đời..."

"Con người chung sống hòa thuận với thiên nhiên... Sao cách nghĩ của bác ấy lại hơi giống cách nghĩ của mình nhỉ?" Xuân Quả cúi đầu lẩm bẫm một mình rồi ngẩng lên nhìn ba với vẻ tò mò, "À đúng rồi, ba ơi, nếu bác Hắc Minh Sơn đã nói là sẽ không công bố bản thiết kế quy hoạch, thì tại sao sau này bản đồ quy hoạch đó vẫn sử dụng? Hơn nữa mười năm sau khi bác Hắc Minh Sơn qua đời, bản quy hoạch khu rừng trên đỉnh núi mới được công bố riêng..."

"À, chuyện này thì ba cũng không rõ lắm." Ba Xuân Quả đáp, lắc đầu tiếc nuối, "Thật đáng tiếc, trong lĩnh vực thiết kế quy hoạch, bác ấy là một thiên tài đích thực. Nghe nói trước lúc chết, trong tay bác ấy vẫn nắm chặt một chiếc sừng hươu, có người cho rằng, có khả năng bác ấy bị một con hươu điên tấn công, nên mới rơi xuống vách núi. Nhưng bất luận thế nào, bản thiết kế sân vận động đó là tác phẩm cuối cùng mà Hắc Minh Sơn để lại, cho nên coi như để thể hiện sự tôn trọng đối với bác ấy, ba cũng không cho phép con tiếp tục làm loạn ở trường."

"Thôi được rồi, con hiểu rồi mà ba. Ba mau ra phòng khách xem ti vi với mẹ đi! Con phải làm bài tập đây." Xuân Quả đứng dậy, sốt ruột đẩy bar a ngoài cửa.

"Được rồi, được rồi! Con phải ngoan ngoãn ngồi làm bài tập đấy, biết chưa? Một tiếng nữa ba sẽ quay lại kiểm tra." Ba Xuân Quả vừa đi, vừa ngoái đầu dãn dò như thể không yên tâm.

"Con biết rồi!" Xuân Quả nhanh nhẹn đáp lời, khép lại cánh cửa sau lưng ba, rồi quay lưng tựa vào cửa, trầm tư suy nghĩ.

Câu chuyện có vẻ kì lạ... Vừa rồi nghe ba kể lại quá trình bác Hắc Minh Sơn đi thăm dò núi Mậu Sơn, dường như có rất nhiều điểm nghi vấn.

Bác Hắc Minh Sơn rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì trên núi Mậu Sơn mà khiến bác ấy thay đổi hẳn suy nghĩ, và quyết định không công bố tác phẩm tâm huyết của mình- bản đồ quy hoạch núi Mậu Sơn?

Vì sao sau khi bác Hắc Minh Sơn qua đời, bản đồ quy hoạch đó lại được công bố, rồi mười năm sau lại tiếp tục công bố tác phẩm cuối cùng?

Còn nữa, khi bác Hắc Minh Sơn qua đời, trong tay nắm chặt chiếc sừng hươu, điều đó có nghĩ gì? Có thật là như người ta suy đoán, bác ấy bị con hươu tấn công nên mới rơi xuống vách núi và thiệt mạng không?

Đáng ghét thật, một đồng câu hỏi mà không tìm ra được ra đầu mối, cứ giống y như tiểu thuyết trinh thám.

Nhưng dù có thế nào, mình nhất định sẽ tiếp tục bảo vệ Rừng đom đóm. Hơn nữa, bây giờ mình còn có thêm sự giúp đỡ của Thương Không Lãm và anh Hắc Kỳ Lượng, chưa biết chừng việc xây dựng sân vận động mới tưởng như sự đã rồi lại có cơ may thay đổi.

Còn về chuyện bị thầy giáo vụ và ba mẹ mắng mỏ... Hi hi, đầu còn có đó, đến lúc đấy tính sau.

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Rung Động_ Điều Ước_ Hương Hoa Lãng Mạn Ở Chợ Đêm

Khi mặt trời nhô lên khỏi đỉnh núi Mậu Sơn, trường trung học Đom Đóm bắt đầu náo nhiệt trở lại sau một đêm yên tĩnh.

Chỉ trong ba ngày ngắn ngủi, Thương Không Lắm đã trở thành siêu thần tượng của trường.

Mới chưa đầy bảy mươi hai tiếng đồng hồ, cậu ta đã ôm hết cả ba danh hiệu "Người được nữ sinh trong trường hâm mộ nhất", "Người được nam sinh trong trường kính trọng nhất", "Người được thầy cô trong trường yêu mến nhất". Cậu ta nhanh chóng đánh cắp trái tim của hàng nghìn cô gái tuổi teen trong trường trung học Đom Đóm, ngay cả nhiều nam sinh cũng vô cùng sùng bái cậu ta vì tài chơi bóng rổ.

Nơi nào mà Thương Không Lắm đặt chân tới cũng khiến mọi người nhốn nháo ồn ào.

Rõ ràng bây giờ vẫn chưa tới trung tuần tháng Năm, nhưng không khí ở trường trung học Đom Đóm đã nóng nực như giữa mùa hè.

Khi mặt trời từ từ lặn xuống trong tiếng reo hò không dứt, chuông báo tan học của trường trung học Đom Đóm cuối cùng cũng reo lên inh ỏi.

Tại cửa sân thượng của khu phòng học, Xuân Quả đứng nhìn cảnh tượng nhốn nháo, hỗn loạn như các bà nội chợ giành giật mua đồ giảm giá trước mắt mà mặt xám ngoét, nổi ẩm ứ và hậm hực như hai dùi trống gõ liên tục vào trái tim Xuân Quả, khiến cô bé như sắp nổ tung.

"Hừ... Cái tên khủng này rốt cuộc đang làm gì vậy? Đã hẹn là sau khi tan học sẽ gặp nhau trên sân thượng cơ mà? Sao lại biến thành thế này...?" Xuân Quả nhìn Thương Không Lắm bị vây chặt bởi đám học sinh trong trường, bức bối rút điện thoại nhắn tin, trong đầu cô bé lúc này đang nhớ lại tiết ngữ văn sáng nay.

Khi Xuân Quả đang thả hồn trên mây trên gió mà nhớ lại "kế hoạch chiến đấu- tìm cơ hội gặp riêng Thương Không Lắm" mới viết ra giấy tối qua, thì chiếc điện thoại trong ngăn bàn chợt rung lên khe khẽ

Xuân Quả nhân lúc cô giáo không chú ý, lén rút điện thoại ra khỏi ngăn bàn, cúi đầu mở tin nhắn ra đọc:

Anh Đào, sau giờ học gặp nhau ở sân thượng nhé. Nhất định phải cẩn thận, không được để người khác phát hiện và bám theo. Làm thần tượng thật là nguy hiểm

@Tin nhắn tuyệt mật gửi từ Thương Không Lắm

Đọc xong nội dung tin nhắn, Xuân Quả ngạc nhiên ngoài sang nhìn cậu bạn đang ngồi bên cạnh, thì thấy lúc này Thương Không Lắm đang cắn bút, hơi nghiêng mặt quay sang nhìn mình, dường như phát hiện ra sự kinh ngạc trong ánh mắt Xuân Quả, Thương Không Lắm bèn nở một nụ cười đắc ý.

Xuân Quả khẽ hít một hơi thật sâu rồi nhẹ nhàng đặt điện thoại trở lại ngăn bàn, giả bộ ngồi yên tại chỗ chăm chú nghe giảng.

Lúc này ngoài việc mím chặt môi ra thì Xuân Quả không có biểu hiện gì khác thường, nhưng chỉ có mình cô bé biết được trái tim mình đang đập thình thịch trong lồng ngực, tựa như quả bóng cao su vừa bị ai đập mạnh xuống đất. Cho dù Xuân Quả có mím môi rất chặt, nhưng vẫn không sao không chế được sự căng thẳng và kích động trong lòng.

Tuyệt quá, cuối cùng cũng có cơ hội được nói chuyện riêng với Thương Không Lắm. Chỉ mong sao giờ tan học mau mau.

"AAAAAAA!! Thương Không Lắm! Mình hâm mộ cậu lắm!!"

"Thương Không Lắm! Cuối tuần cậu đi chơi với bọn mình đi!"

"Thương Không Lắm! Cậu cho mình xin chữ kí đi! Hoặc là cho mình một tấm ảnh cũng được!" Tiếng la hét ré lên từng chập kéo Xuân Quả ra khỏi dòng suy nghĩ và quay trở lại thực tại.

Cuối cùng cũng đợi được tới lúc tan học, nhưng khi Xuân Quả bước đến cửa sân thượng, thì chỉ nhìn thấy một đám con gái đang sôi sục như bong bóng trong chảo lửa, và Thương Không Lắm lúc này đang bị vây trùng trùng lớp lớp...

Xuân Quả nhìn tập đoàn người trên sân thượng, có thể đoán được hầu hết nữ sinh trường trung học Đom Đóm đều đã tụ tập ở đây... Họ la hét đầy kích động, tiếng tách tách của máy ảnh và điện thoại di động vang lên liên tục.

"Xin lỗi, các bạn cho mình đi nhờ một chút." Từ trong đám đông vang lên giọng nói của Thương Không Lắm, nhưng câu nói đó dường như có chút lạnh lùng đó không những không khiến cho tụi con gái xung quanh thấy phản cảm, ngược lại, còn làm dấy lên một tràng tiếng thét ầm ĩ chói tai.

"Đúng là tên đàn độn... Rõ ràng chính mình nói là 'tuyệt đối phải cẩn thận, không để người khác phát hiện và bám theo', thế mà kết quả thì..." Xuân Quả lăm băm, cay cú nhìn theo bóng Thương Không Lắm thoát ẩn thoát hiện giữa đám đông.

"Bé Xuân Quả, tớ càng nhìn thẳng ranh kia càng thấy ngứa mắt. Có cần tớ ra tay trừng trị hẳn giúp cậu không?" Thái Khả Phu đột nhiên xuất hiện như một bóng ma, lù lù thò đầu ra từ phía sau Xuân Quả, đôi mắt dán chặt vào Thương Không Lắm tràn ngập sự đố kỵ.

"Cảm ơn, thôi miễn đi!"

Xuân Quả vỗ mạnh lồng ngực đang nhảy tung tung vì bị Thái Khả Phu làm cho giật mình chết khiếp, rồi quay người đi xuống cầu thang.

Xem ra, "cuộc hẹn hò bí mật" ngày hôm nay lại đi tong như mấy hôm trước rồi. Mình đoán cứ đà này, cả đời mình cũng đừng hòng nói với Thương Không Lắm được một câu.

"A! Thầy giáo vụ, em chào thầy ạ!"

"Í? Thầy giáo vụ á??"

Đúng lúc Xuân Quả vừa mới cầm mặt ủ rũ bước xuống cầu thang được vài bước, thì phía sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng thét kinh ngạc.

Xuân Quả ngoái lại nhìn thì phát hiện ra Thương Không Lắm không biết đã chạy thoát khỏi đám nữ sinh bằng cách nào, đang ôm cặp sách vừa cười đắc ý vừa chạy như bay đến chỗ Xuân Quả như thể một người vừa thoát nạn trong trận sóng thần.

"Á! Thương Không Lắm, cậu đi đâu thế?"

"Xuân Quả! Là Xuân Quả! Đội hộ vệ đã cảnh báo cậu ta không được phép tiếp cận Thương Không Lắm rồi cơ mà?"

Nhưng lúc này Thương Không Lắm đã kịp nắm lấy cổ tay Xuân Quả và lao xuống cầu thang nhanh như tên lửa, phóng hết tốc lực trong tiếng la hét của đám con gái và Thái Khả Phu, đưa Xuân Quả thoát khỏi khu phòng học một cách an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 4.2

"Kít!"

Trên sân bóng rổ phía sau dãy phòng học, Thương Không Lắm và Xuân Quả nép sát vào nhau, thụp người xuống lùm cây vạn niên thanh rậm rạp, vểnh tai lắng nghe tiếng la hét tất tẩn của đám nữ sinh vừa đuổi theo, cuối cùng cũng được thờ phào nhẹ nhõm.

"A... Thật là mệt quá đi!! Mình thề là sau này dù có làm gì cũng tuyệt đối không làm thần tượng. Làm thần tượng chẳng khác nào tự sát." Cuối cùng cũng chui được ra khỏi lùm cây vạn niên thanh, Thương Không Lắm ngẩng đầu lên trời, há miệng hít một hơi thật sâu, giống như vận động viên lặn vừa nhô đầu lên khỏi mặt nước sau khi lặn dưới đáy một hồi lâu.

Xuân Quả âm ức đứng bên cạnh phui phui đất cát và lá cây dính trên người, bữu môi nhìn Thương Không Lắm và trầm nghĩ.

"Tên khùng này còn dám nói nữa! Chỉ vì cùng bàn với cậu ta mà mình bị liệt vào thành phần nguy hiểm số một trong danh sách đen của "Đội hộ vệ Thương Không Lắm". Vừa nãy cậu ta lại còn cầm tay mình lôi đi trước cái nhìn chăm chăm của bao nhiêu người, xem ra sau này chắc mình khó lòng có được những ngày yên ổn rồi..."

"Anh Đào, sao không thấy nói gì?" Thấy sau lưng im thin thít, Thương Không Lắm ngoái lại nhìn Xuân Quả với ánh mắt tò mò.

"À... Tòì..." Xuân Quả ngẩng đầu nhìn Thương Không Lắm, mở miệng định nói gì đó, nhưng ánh mắt cô bé bỗng trở nên ngây dại vì bị cảnh tượng trước mắt làm cho sững sờ.

Lúc này, ngay trước mắt Xuân Quả, Thương Không Lắm đang rút tay trong túi quần, lặng lẽ nghiêng người nhìn Xuân Quả. Gió nhẹ làm bay bay làn tóc mềm mại và đen nhánh của cậu ta, gương mặt đẹp như bức tượng được điêu khắc bằng ngọc quý ánh lên một ánh sáng long lanh và huyền bí như mộng ảo. Có lẽ do vừa chạy nhanh quá nên chiếc áo sơ mi đồng phục trắng rủ xuống xộc xệch, một bên vạt áo vừa tuột mất một chiếc cúc đang phấp phới trong gió như cánh bướm trắng, khiến cậu ta trông như một thiên sứ đang chuẩn bị tung cánh bay lên thiên đường...

Xuân Quả đứng chết lặng nhìn "thiên sư tịch dương" Thương Không Lắm, bị vẻ đẹp như trong mơ của cậu ta làm cho cảm động phát khóc.

"Tòì... Tòì..." Xuân Quả lắp ba lắp bắp như người máy, trong khoảnh khắc vừa chui ra khỏi lùm cây vạn niên thanh, rõ ràng trong lòng vẫn còn một đồng thức mắc muốn hỏi Thương Không Lắm, muốn dốc hết tâm tư với cậu ta, nhưng bây giờ những câu hỏi đó đã biến mất hết như vừa bốc hơi, trong đầu chợt trở nên trống rỗng.

"Sao thế?"

Thấy Xuân Quả lắp bắp mãi mới nói được một câu không ra hồn, Thương Không Lắm tò mò nhìn Xuân Quả, bỗng nhiên như vừa hiểu ra điều gì, cậu

khẽ nhếch mép cười kiêu "đi guốc trong bụng", "Anh Đào, không phải vì cuối cùng cũng được một mình ở bên cạnh tôi nên nhất thời xúc động không nói nên lời chứ?"

"Ừ..."

Xuân Quả sững người, khuôn mặt bỗng chốc đỏ ửng lên còn hơn cả mặt trời lúc xế chiều. Cô bé ngại ngùng quay mặt đi chỗ khác như đứa trẻ nói dối vừa bị lộ tẩy, phồng mang trợn má như hai cái bánh bao hấp.

"Ha ha ha! Anh Đào đáng yêu thật đấy!"

"Ừ... không được cười!" Xuân Quả chuyển từ xấu hổ sang tức tối, cô bé hét lên, chỉ muốn dùng nắm đấm đấm cho Thương Không Lắm bất tỉnh, "Cậu mà còn ôn ào nữa là tôi mặc kệ cậu đấy!"

"Ha ha ha! Được rồi, được rồi!" Thương Không Lắm gật đầu, mỉm cười nhìn Xuân Quả, "Anh Đào, chúng ta đã mười năm không gặp nhau rồi. Hơn nữa, mấy hôm tôi chuyển trường đến đây, toàn bị các bạn trong trường vây chặt, cũng không có cơ hội để nói chuyện với cậu. Khó khăn lắm mới được ngồi riêng với nhau, tiếp theo chúng ta làm gì bây giờ nhỉ?..."

Nghe Thương Không Lắm nói, Xuân Quả mới sực nhớ ra hoàn cảnh hiện tại, và bỗng chốc trở nên căng thẳng. Xuân Quả nắm chặt bàn tay, mặt đỏ bừng, đánh mắt cả về lanh lợi thường ngày.

"Tôi... tôi có mấy câu muốn hỏi cậu!"

Thương Không Lắm đang chống cằm ngẩng lên trời suy nghĩ về "kế hoạch hèn hèn" tiếp theo, vừa nghe Xuân Quả nói vậy liền quay đầu lại bật cười.

"Phi! Anh Đào, bây giờ vẫn đang trong giờ học à? Sao hỏi tôi mà lại phải giờ tay lên làm gì?"

Giờ... giờ tay? Xuân Quả ngẩng người quay sang nhìn thì thấy cánh tay phải của mình không biết đã giờ lên rõ cao từ lúc nào, hết như học trò đang muốn thối mái với giáo viên. Giương mặt đỏ bừng của Xuân Quả lập tức chuyển sang trắng bệch.

Đáng ghét, sập cú mỗi lần đứng trước mặt Thương Không Lắm là đầu óc mình lại như kiểu bị đập mạch, rồi liên tục bị mất mặt chứ? Mười năm trước rõ ràng có thể này đâu... Rốt cuộc là Thương Không Lắm đã thay đổi hay mình đã thay đổi?...

"Nhưng mà Anh Đào à, cậu thật chẳng thấu hiểu lòng người gì cả. Đã mười năm nay chúng ta không gặp nhau, lần hẹn hò đầu tiên sau khi gặp chẳng lẽ lại ngồi đây người hỏi người đáp như cảnh sát thẩm vấn tội phạm à? Chán chết đi được!" Thương Không Lắm vừa lau bàu, vừa đan hai tay sau gáy một cách lười biếng.

"A... thế hay là..." Ánh mắt Xuân Quả liếc qua liếc lại khắp sân bóng rổ theo một dòng suy nghĩ hỗn loạn, rồi đột nhiên "tia" thấy một trái bóng rổ đang lăn lóc dưới chân ghế đá, mắt Xuân Quả sáng lên, cô bé bước tới nhặt trái bóng lên rồi ngoảnh đầu cười với Thương Không Lắm, "Thương Không Lắm! Cậu biết một trò chơi có tên là 'Người bạn chân thành' không?"

"Người bạn chân thành? Trò chơi?" Thương Không Lắm nhìn Xuân Quả, háo hức nhòm người dậy.

"Trò chơi rất đơn giản." Xuân Quả vừa nói vừa đập đập trái bóng, rồi dùng hai tay nâng bóng lên chuyền cho Thương Không Lắm, "Chúng ta thay phiên nhau ném bóng vào rổ, mỗi lần ném trúng được hỏi người còn lại một câu. Mỗi người được ném mười lượt, sau khi kết thúc trò chơi, ai ném lọt rổ nhiều lần hơn thì được phép đưa ra một yêu cầu cho người thua cuộc."

"Thế này chẳng qua là bình mới rượu cũ thôi mà." Thương Không Lắm dùng một đầu ngón tay đỡ lấy quả bóng đang quay tít, giọng có vẻ không vui, "Nhưng người thắng có thể đưa ra yêu cầu cho người thua, thế thì cũng thú vị đấy... Được, bắt đầu thôi!"

"Không vấn đề!" Xuân Quả xắn tay áo, ra vẻ muốn quyết đấu một trận ra trò.

Thương Không Lắm ném nhẹ trái bóng sang Xuân Quả, rồi nháy mắt cười một cách đáng ghét.

"Anh Đào, cậu ném trước đi. Còn nữa, nếu thua thì đừng có giờ trò đấy."

"Tất nhiên. Bắt đầu thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Rừng Đom Đóm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.